

KOMMUNISTA TÉBOLY
VÉR ÉS TERROR

ÍRTA
SZÁSZHALMI JÓZSEF

MÁSODIK KIADÁS.

FELELŐS KIADÓ: SZÁSZHALMI JÓZSEF

1865. Helios nyomda Budapest

BEVEZETÉS.

Egy előkelő személyiség, aki a magyar politikai életben hangadó szerepet játszik, azt írja a bolsevizmusról, hogy pestises fekély, melynek ragályát — egynéhány elméleti szobatudpst bolsevistán kívül — a nagyzási hóbortban szenvedő kültelki proletárság egyes fölfelé törekvő hivatásos néplázítói terjesztik.

A világháború vérzivatarára nem kímélte a népek millióit és a határtalan áldozatot hozó tömegek öntudatra ébredve, gyámkodásmentes, önállóbb életet követelnek.

Természetesen a tömegakaratra megvan a maga élősdiei, hivatlan vámszedői, akik saját önös céljaik érdekében a népmentő ékes palástjába burkolva, eszközzé sülyesztik azokat, akiket eszközüil használhatnak fel.

Minden ténykedésük kimerül hálás, óvatosan kitapogatott részletkérdések kisajátításában, melyeken hónapokig képesek elrágódni ők, kik komoly céltudatossággal sohasem képesek kormányképes politikusokat kitermelni soraikból.

Sajnálattal kell tapasztalnunk, hogy nálunk a III. Internacionálé tevékenysége nem kelt oly komoly, beható érdeklődést, mint ahogy e kérdés megérdemelné!

Huszár Károly, volt miniszterelnöknek, az Országos Munkásbiztosító Intézet kiváló elnökének szavaival élve:

„Ha minden érdekelt tényező közös erővel szembe nem száll a bolsevizmussal, akkor hosszú ideig a társadalmi forradalom kórháza lesz Európa, népek, nemzetek fognak elpusztulni bele, a modern barbárság áldozata lesz a civilizáció és kimondhatatlan szenvedések várnak az emberiségre!“

A palotáktól a kunyhóig meg kellene szívlelni ezeket a prófétai szókat!

Sajnos, a kommunizmus magva egyre terjed — nem a szél, nem a por viszi, mint az egysejtű csírák milliárdjait, hanem egy egész világra kiterjedő titkos központból irányított szervezet hinti el a mérget s csak egy célja van: a rombolás.

S a népek salakja ujjongva tapsol a polki komédia láttán.

— Lerombolni az emberiség létért való küzdelmében kikristályosodott ezredéves intézményeket anélkül, hogy előbb építenének, — megtagadni Istent, anélkül, hogy az Istenség létezésének ellenkezőjéről szereztek volna meggyőződést, — a főelvé a kommunista rombolóknak.

A fellázított tömegek a sakkfigurák, — aztán a kommunizmus sakktábláján ide-oda mozgatott bábokat hálátlanul félrelökik a hazardőrök, mint ahogy tették a szerencsétlen szovjet orosz tömegekkel!

Amennyire a mű terjedelme megengedi, mindenki, földműves, munkás vagy értelmiségi osztályhoz tartozó — ifjú, öreg, betekinthet abba a boszorkánykonyhába, melynek hű tükrét képezik a mereven sorakozó fekete betűk, — annyi gyásznak, keserűségnek, gyalázatnak beszédes tanúi.

A mű célja érzéketlenné tenni a tömegeket a kommunista rögeszmékkal és a nemzetközi forradalmi bolsevista aknamunkával szemben és felhívni az illetékes felelős vezető körök figyelmét arra, hogy a védekezésnek csak akkor lehet eiedménye, ha alapos és állandó felkészültséggel minden pillanatban résen állunk.

A legutóbbi események kísérteties mementói a múltnak. Nem lehet elfelejteni a gonoszságok sorozatát! Bízunk kell abban, hogy mindig volt és lesz annyi erkölcsi bátorsága a nemzeti alapon álló elemeknek, hogy a családi szentélytől és a hit hagyományaitól kezdve a nemzeti állameszme oltáráig minden drága kincset — társadalmi különbség nélkül — vállalva, szét-húzás nélkül, megvédelmezzenek!

Budapest 1928 május hó.

A szerző.

A II. kiadás elkészült

A mű sikere tárgyilagosságában és a kiadás olcsóságában rejlik. Rövid néhány hét alatt több mint 6000 példány kelt el

Arra kérek minden olvasót, hogy — ajánlja mindenkinek!

Budapest 1928 szeptember hó.

A szerző.

MAGYARORSZÁG.

Az ezeréves Magyarország dicsőséges történetének volt egy szégyenletes mozzanata a közelmúltban Nemrég történt, de ami történt négy és fél hónap alatt 1919 tavaszán, nagyobb kárt okozóit, mint a négy és fél éves világháború. Az ország; elpusztult, kétharmadrészét bitorlók szállották meg, nemzeti javaink veszendőbe mentek, ősi kultúránk alapjait megingatták és megsemmisülés előtt állottunk: — ezt köszönhattük annak a rablógyilkosságra szövetkezett kalandortársaságnak, melynek az őszirózsás októbristák vetették meg az ágját.

Az idő repül és betemeti minden szenvedés emlékét. Sok év múlt el azóta és a feledékenység moha lassan-lassan belepiti azokat az eseményeket, amelyek intő, példás okulásul szolgálnak a mai nemzedéknek a küzdelmes jelenkorban.

Ma már tárgyilagos józansággal mindenki tisztában van közülünk azzal, hogy a világháborút a nyugati nagy népek szabadkőműves kormányainak évtizedes aknamunkája készítette elő. A háborút mi semmiképp sem kerülhettük el, a kihívást el kellett fogadnunk, hiszen az ellenséges hadseregek hónapokkal előbb mozgósítva voltak. És a háború megvívásához messze nyugatról, ezer

meg ezer kilométer távolságról szárazon és vízen keresztül özönlött a hadianyag és az emberáradat évek hosszú során át, hogy, megsemmisítsenek bennünket és azokat, akik velünk tartanak. A legutóbbi mexikói tengerentúli szörnyűségek szomorú bizonyágot tesznek arról, hogy a hatalmasságokat nem érdekli, ha a szomszédságban a templomokból istállót csinálnak, még kevésbé, ha ezokat, akik imádkozni merészelnek, elevenen megnyúzzák és a legkevésbé az, ha arra, aki Jézus Krisztus nevét kiejteni merészezi, célbalőnek! Megnyugvással veszik tudomásul a rombolást, mert éitfekeiket csak a fejlődni akaró, Isten nevében dolgozni tudó, nemzeti öntudattal bíró szorgalmas nép gyarapodása sérti féltékeny szemükben!

»Jeruzsálem leányai, sirassátok magatokat és gyermekeiteket, mert jönnek napok, amikor azt mondják majd, hogy boldogok az anyák, akik nem szültek, a keblek, amelyek nem tápláltak soha« — mondotta Jézus Krisztus a kereszttel a vállán... — Hogyan? Hát valóban bekövetkeznék az Emberiség pusztulása?...

Minden időben, minden veszett háború következményeként keletkeztek belső villongások, elégedetlenség, lázongás másutt is felütötte a fejét. És mi történt? A természetes történelmi, fejlődésbe közbeékelődő lázongó forradalom mi, ndi< felemésztette gyermekeit, a nép visszatért a rendhez, a fegyelemhez és felelős vezetői köré csoportosult.

A legutóbbi mozgolódások azonban más jel-

legűek. Európai Oroszországban egy kisszámú, rémület gerjesztésével uralkodó erőszakos csoport tagjai, kik nem bíróság elé, hanem elmeorvosintézetbe valók, elhatározták, hogy megvalósíthatatlan eszméiket ráerőszakolják az emberiségre. Jelszavuk erőszak, rombolás, istentagadás.

Nem alkotmányos úton akarnak érvényesülni, hanem gyilkosságok elkövetésével gerjesztett rémülettel, tagadják a felsőbbrendű, a természetfölötti elérnek létezését, megtagadták Istent, szembehelyezkednek az emberiség sokezeréves fejlődésével, a világrenddel, céljuk nem az építés, hanem a rombolás!

Az ő szemükben a mi hitünk: vakság!

A mi erkölcsünk nehézkes maradiság!

A mi törvényeink és állami rendünk: törvénytelenység!

A lelkek megmérgezésével épúgy meg lehet rendíteni a tömegek ellenállását, mint a harci fegyverekkel. A mi hadsoraikat nem tudták megdönteni ellenségeink gránátésővel, szurony élével, szemtől-szembe vitézi módon, megrendítették le hát a hadsorokat az ország szívét megfertőző kútmérgezéssel, azok útján, akik nyilván külső mozgatásra az 1918-i fegyverszüneti tárgyalások alkalmával politikai válságot, forradalmat idéztek előre falazott az anarchiának és hovatovább át-eiő, majd álnemzeti tanácsot szerveztek, mely engedte az intézkedés jogát, fegyveres erők tervszerű felbomlasztása után, a tapasztalatlan munkás-, a szökevényekből, fegyencekből álló kato-

natanácsnak, amelyek az úgynevezett tanácskormány marsallbotját hordották a tarsalukban.

Azt, ami történt, nem szabad elfelejteni, arra emlékezni kell! Minden nemzet történetében voltak és lesznek gyászos pillanatok, de a villámcsapás, amely a szíveket éri, ne rendítsen, hanem acélozzon! A szenvedés, amiben a lelkek végigégnek, nem a lejtő útmutatója, hanem tisztítóűz, amelyben újjászületve, annál egyenesebb fővel kell előre haladni!

A kommunisták minden országba behatolnak útjukban, sejtrendszereket építenek ki a munkásság között, igyekeznek a földművesosztályt is félrevrztetni, sportszerveket, harci egységeket létesítenek, »turistaegyleteket« alapítanak a polgári elemek bevonásával is, hogy tettekész híveket gyűjtsenek, akikkel adott alkalommal az államrendet aláaknázhatják.

Ez ellen tenni kell! A földalatti propagandát népjóléti intézményekkel ellensúlyozni nem elégséges, még kevésbé az életfeltételek megjavítása vall! A bolsevista aknamunkával szemben drákói, intézkedések szükségesek! Mindenkit fel kell világosítani arról, hogy amit a III. Internacionálé meg akar valósítani, ellenkezik mindennel, ami emberi!

A rombolókhöz való csatlakozást semmiféle nyomor, nélkülözés sem indokolhatja meg!

Nem elég tehát a százfejű szervezet leleplezett tagjait szabadságvesztésre ítélni, az ő propagandájukkal szembe kell szállni, az ő terrorjuknak rajtaütéssel, vasököllel kell felelni!

Hiszen ők puszta gyanúval terhelt tisztességes polgárok ezreit végezték ki, nekik elég volt egy félreértett mosóig és végeztek a fegyvertelen áldozattal! A csatatéren pedig a seregeik harci értéke bizony nulla volt, ott csak azzal a kedves szomszédoddal szemben tudtak ideiglenes eredményt felmutatni, amely harci értékben velük szemben szintén nullát képviselt. Elvük a gyűlölet, eszközük a gyilkosság és a rombolás.

Szamuelli jelszava: El kell némitani mindenkit! Halál a polgárságra, géppuskát a parasztnak! Kun Béla pedig ezt mondotta tréfásan Cserninek, a terroristák vezérének: Krausz, a terrort nem írni, hanem csinálni kell! Szerették magukat képletesen kifejezni. Angolosan, hidegretenni, gajdesz, Debrecen, Szeged, stb. kifejezések, vagy, városnevek különböző halál vagy kínzási neveket jelentettek. Mikor 1919. márciusában átvették a hatalmat, még senki sem tudta, hogy mit akarnak, a 133 napos rémuralom azonban ízlelítő adott törekvéseikből. A III. Internacionálé nemzetközileg szervezett 10 évi munkásságának eredménye az a számtalan merénylet, lázítás, összeesküvés, ami a nemzeti államokban akarja megingatni az évezredek hagyományokat. A szovjet nagyon jól tudja, hogy a népek, vagy az egyes társadalmi osztályok békéje az ő pusztulását jelenti. Minden erővel arra törekszik tehát, hogy a békességet megzavarja, hiszen keletkezését is csak a világegésnek köszönheti.

A szerződéseket aláírja, de nem tartja meg,

pacifizmust hirdet és fegyverkezik, a magántulajdont megszünteti, és vagyont gyűjt, a családi köteléket, a házasság szentségét nem ismeri el, — a gyermeki szeretet, a hit, az anyaság gúny tárgya ott, folyóiratokat ad ki istentagadás címmel.

Egyesületet alapít, a történelmi egyházakat, minden felekezetet és papságát üldözi. Meg akarja szüntetni a magántulajdont, a családi, köteléket, le akar a pusztá földig rombolni mindent és azt hirdeti, hogy így átformálhatja a világot.

Ez ellen tenni kell! Az ő nemzetközi tevékenységükre nemzetközi tevékenységgel kell felelni! Istentelenségükkel szemben Istenbe vetett hittel kell küzdeni, fegyveres összeesküvéseikkel, fivérrel kell szembeszállni és romboló, mérgező törekvéseik ellen ki kell építeni a lelkek egységét!

Lunacsarszkij, az orosz közoktatásügyi és művészeti népbiztos szószerint a következőképpen idézi a kommunizmus főelveit:

„Le a szeretettel, nekünk a gyűlölet fogalmára van szükségünk!”

„Értenünk kell a gyűlölködéshez, mert csak ennek az árán hódíthatunk!”

„A vallás és a kommunizmus úgy a gyakorlatban, mint a valóságban összeegyeztethetetlen fogalmak!”

„Gyűlöljük a kereszténységet és a keresztényeket, legkiválóbb személyiségeiket is kénytelenek vagyunk legádázabb ellenségeinknek minősíteni.”

Ők keresztényi szeretetet és irgalmasságot hirdetnek, ez pedig ellenkezik alaptörvényeinkkel. A keresztényi szeretet lüktetése a forradalom kirobbanásának legfőbb akadálya.«

És még vannak egyes tagjai a népszövetségnek, akik a III. Internacionálé ténykedéseit szépítgetik, sőt megragadják az alkalmat, hogy hízelegjenek neki

Az a körülmény, hogy a kommunizmus felüthette a fejét Magyarországon, elsősorban Európa bűne és nem a miénk! Az orosz ellenforradalmi mozgalmak bukásáért is a győztes Antant felelős, mely — a központi hatalmak összeomlása után — mint érdektelen, rútul cserbenhagyta Kolt-sakot, és Denikint, mert már nem szorult arra, hogy a német keleti front ellen új harci erőket sorakoztasson fel!

Igen komoly emberek nyilatkoztak már a kommunizmus eszméjéről és annak erőszakos megvalósítási módjairól. Nos, tehát előre le kell szegezni azt, hogy az ő eszméjük rögeszme, a megvalósítás eszköze pedig a fegyveres terror!

A SZOVJETURALOM.

Magyarországon a kommunista uralmat Kun Béla készítette elő, aki 1918. november elején tért haza Oroszországból. Moszkvában a Kremlben lakott Rudnyánszky Gyulával, Szamuelli Tiborral, Poór Ernővel, és magától Lenintől tanulta a mesterségét. Oroszországban először a hadifó-

goly tisztek és a vörös hadseregbe belépni vonakodó magyarok legéppuskázásával szerzett érdekeket. Első ténykedése a párt megszervezése volt. 1919. január végén lépett a nyilvánosság elé egy rosszul sikerült zendüléssel, mely alkalommal a népfőbiztosjelölt urak alapos véres ütlegetek kaptak. Sajnos, a malmukra hajtotta a vizet a fegyveres erő maradékainak szétzüllesztése, a kormány tagjainak torzsalkodása és — Schwarz-Pogány József, aki mindent elkövetett, hogy a csapatok fegyelmét megbontsa és a védelmi alakítók szervezését megghiúsítsa. Március 21-én vették át a hatalmat Károlyi Mihálytól.

A tanácskormány vezetői, Kohn-Kun Béla, Samuel-Szamuieili Tibor, dr. Löwi-László Jenő, dr. Hamburger, Schwarz-Pogány József, Böhm Vilmos, Kunstädter-Kunfi Zsigmond, dr. Landler, Lefkovic-Lengyel, Augenstejn-Ágoston Péter, Weisz-Varga, Schreiber-Szántó Jenő, Rákosi Mátyás, Nyisztor, Vántus, dr. Ládai, Freistadt-Szabados, Wcisz-Vágó Béla, Rosengarten-Erdéyi Mór, Hoffmann-Hevesi Gyula és Bokányi Dezső voltak, a kik mellett Garbai és Weltner Jakab bizony nagyon kevés szerepet játszott. 133 napos tevékenységük eredménye 12 milliárd jó korona kár, pusztulás, mintegy 600 kivégzett vértanú, körülbelül 3000 harctéri halott, nem is szólva arról, hogy; ha nem bukkannak fel a sötét ismeretlenség homályából, az ország kétharmadrésze nincs ma idegen kézen. Hangzatos plakátokon hirdették az elkábított munkásoknak, hogy: Tiétek minden, a

palota, a Margitsziget! — Még fürödni is lehet!
 — Ezenkívül mindenek fölött tiétek az Állatkert!
 — Ami pedig a legnagyobb vívmány volt, ezen-
 tul az elvtársakat ingyen temették! Ugyanezt azon-
 ban a gyűlölt burzsujokkal is megtették nagyon
 szívesen!

A SZOCIALIZÁLÁSTÓL A KOPLALÁSIG.

A tanácskormány első rendelete a szocializálás volt. Köztulajdonnak nyilvánítottak mindent; aimint a kezükbe vették az uralmat, megszűnt a munka a gyárakban és a földéken. Az üzemekből a régi tapasztalt vezetőket elzavarták, ugyanezt tették a birtokokon a gazdákkal, a gazdasztekkel is. Tapasztalatlan nagyszájú sihedereket ültettek a földművesszegények (azelőtt aratógazda, tehenes, béresgazda, konvenciós) nyakára, akikkel mindenféle lehetetlen, nevetséges intézkedésekkel gátoltak meg a komoly munkában. Például: az egyik birtokon a termelőbiztos felszólította a cselédséget április végén, hogy a kukoricaföldbe ne kukoricát, hanem őszi búzát vessenek! A termelőbiztosok az egyes szemes terményeket állandóan összetévesztették, ami a falusi népben a szomorú napokban is derűltséget keltett.

Mikor az egyik birtokon meghagyott gazdaszt a henyelőket felszólította, hogy kezdjék meg végre a munkát, mondván: Az Istenért, elvtársak, maguké a föld, dolgozzanak már! — Ez volt a felelet: A miénk a föld, de hol látott, elvtárs,

olyan földbirtokost, aki maga kapál! — Több mint húszezer földbirtokot vettek el a tulajdonosaiktól és nagyrészen tönkretették.

Megbízottaik nyíltan bevallott célja a rablás volt. — Jaj volt annak a városnak, amely ellenkezni mert. Vezetői búcsúzhattak az árnyékvilággal. A nyugtalankodó, garázda elemeket szabad fosztogatás reményével tartották össze, és ha ezek megjelentek valahol, ott nem maradt meg egy gombostű sem. Durvaságuk, kegyetlenségük hírére még a jobbérzésű direktórium tagok is elmentek, meg sem kockáztatva a hiába való tiltakozást. — Történtek azonban csodák is.

Miskolcot nem tudták kirabolni Pogány terroristái, a vezér visszahőkölt! Miskolc kirablását a miskolci helyi szervezetek gátolták meg.

Ha a kommunizmus tovább tart, a papság legnagyobb részét kivégeztette volna a szovjet. az életben hagyott papokat mezőgazdasági szakszervezetekbe akarták bekényszeríteni, mert az irányításhoz csak a proletárnak van »ereje és képessége«! Nem sokat törődtek az elcsatolt területeken szenvedő magyarság feljajdulásával.

Az integritás nekik csak frázis volt. Kunstädter-Kunfi Zsigmond mondta: »A mi hatalmunk szíve Budapest proletariátusa, ezt pedig kockára tenni azokért a meghódított területekért nem sk&rom«{

Mindenütt direktóriumok alakultak. Még az árvaházi gyermekeket is forradálmosították, akik éhségstrájkot rendeztek abban az időben, ami-

kor mindenki koplalt. Mikor az igazgató erélyesen összeszidta a sztrájkolókat, feljelentették a forradalmi kormányzótanácsnál — mint ellenforradalmárt!

Agyonkormányozták a vidéket. Legolcsóbb demagóg fogásuk az volt (Schwartz-Szántó Béla elvtárs), hogy ígérettek: mindenütt úgy lesz, mint Pesten, »a diplomokból mozit csinálunk!«

Pesten mindent elszocializáltak (loptak). Soha nagyobb protekciózás nem volt. A magántulajdon megszüntével az ékszereket, értékpapírokat is zár alá vették. Károlyi Mihály és neje azonban népbiztosi protekcióval visszakapták letétjeiket. A butoreosztó tele volt népbiztosi rokonsággal, asztalosok helyett építészekkel, ügyvédekkel. — Beismerték (Varga népbiztos beszéde), hogy a hivatalokba egy csomó ügyes csirkefogó került, aki lopott, csalt és visszaéléseket követett el. S míg a régiek visszaéléseiből csak minden századik derült ki — folytatta az elvtárs panaszosan — az újak annyira tapasztalatlanok, hogy minden visszaélés napvilágra kerül! Ugyancsak ő mondotta az V. munkástanácsi ülésen, hogy a proletárállam sok mindent meg tud csinálni, de az embereknek többet nem adhat, mint amennyit a dolgozó lakosság termel! Hát hogy adhatott volna valamit, amikor senki sem akart dolgozni? Maguk a munkástanácsi tagok is torkig voltak a helyzettel.

A munkásság végtelenül sokat szenvedett. Az V. ülésen mondotta Szajkai Gábor munkástanácsi

tag a következőket: Minek nekem a bankó? Amíg napi 6 koronát kerestem, a feleségem 10 koronából felöltöztette a gyermekeket, ma 100 korona a keresetem és egy zsebkendőt sem tudok venni! Minél: nekem a bankó, ha éhendöglünk a nagy kereset mellett?

A földosztás csak maszlag volt. Hamburger Jenő mondotta a IV. ülésen, hogy mihelyt »a bomlasztás munkáját elvégeztük és a nincstelen mezőgazdasági proletárságot a forradalom szolgálatába állítottuk, a birtoktestek feldarabolását minden körülmények között meg kell akadályozni!«

A második nagy lépés a hadsereg átszervezése volt. A megfogyott csapatokat börtöntelévellel és katonaszökevény tömegekkel frissítették fel, politikai megbízottakkal boldogították; felállították a csendőrség és rendőrség helyett a vörösőrséget, amely nem sokban különbözött azoktól a terror-alakulatoktól, amelyek hatalmuk biztosítékául szolgáltak. A régi budapesti államrendőrség megbízható őrszemélyzetéből megmaradt kishatárú rendőrt hamarosan vöröszászlóalakba osztották be és a román-cseh hadjárat kitörésekor az volt a legfőbb gondjuk, hogy a rendőrzászlóalj a legnagyobb tűzbe kerüljön.

A terroristák társasága fenevadakból állott, kiknek rémtetteihez képest Dózsa György lázadói, vagy Hóra és Kloska bocskoros oláh hóhérai jámbor műkedvelők voltak. Az áldozatokat Klein-Korvin Ottó, a belügyi népbiztosság politikai nyomozóosztályának vezetője szállította az Ország-

ház pincéjébe és a nemzet legjelesebb fiait a szi-
bériai Alexandrovszky Boris, Ozverovics, az orosz
Icigovics, — no és Löbl, Kohn-Kerekes, Kovács,
Sturz stb. hóhérok végezték ki! Sok derék ma-
gyar urat internáltak a gyűjtőfogházban és aki
megmaradt a túszok közül, életét Isten különös
gondviselésének és a vakszerencsének köszönhette.
A Batthyányi-palotát a város közepén megrak-
ták gépefgyverekkel, aknavetőkkel és terroristákkal.
Ez volt a fészük! A »kormány« a Hungária-
szállóban székel. A rémhírek terjesztőire halál-
büntetést szabtak. Rémhírek terjesztéséhez csak
nekik volt joguk, másnak nem, ebből éltek!

Óriási röpirat-propagandát fejtettek ki a szom-
szédos új államokban is és bizony helyyel-közzel
eredményel. Április elején megválasztották Pesten
a munkástanácsot, az ötszázak tanácsát, azután
jött koplalás! Senki sem dolgozott, senki sem
termelt, az új fehérpénz nem kellett senkinek sem,
legkevésbé nekik, akik vagonszámra gyártották.
A kékpénzt nem volt szabad elfogadni senkinek
sem, de ők elfogadták, illetőleg elvették erőszak-
kal, valahányszor vidékre rándultak rendet csi-
nálni (ölni, rabolni). A fővárosban az éhség nap-
ról-napra nőtt. Egész különítmények mentek le
vidékre, hogy a falusi lakosság szájából kivegyék
az utolsó falatot.

Mivel nem fizettek és garázdálkodtak, nem
kaptak semmit sem. Elkezdtek tehát kegyetlen-
kedni. Számos ellenforradalmi magatartás gyanúja
alatt álló földművest, polgárt elfogtak, kivégez-

tek, azután megkezdődött a rablás. Első dolguk volt a kivégzések előtt hadisarcot kivetni az agyon-sanyargatott földművesnépre, mikor aztán ezek utolsó filléreiket összerakták, kékpénzben, felszólitották őket, hogy váltsák be az összeget jó fehérpénzre. Ennek megtörténte és átvétele után az ócsárolt kékpénzt lefoglalták és bünetésül a kivégzéseket is megtartották.

Budapest nem tudott a szörnyűségekről, mert a sajtószabadság »szószólói« megfojtották a sajtót. — Géppuskás-autós különítmények mentek le vidékre és Szamuely büszkén jelentette, hogy a paraszt örömkönnyek között küld élelmiszert a főváros proletárjainak, amelyért ő — mindenkor kifejezte a tanácskormány háláját. (II., III. kép)

Aztán visszatérve, röhögve beszéltek el a gonoszok, hogy milyen ötletesen sarcolták meg a szerencsétlen vidéki lakosságot.

Az élelem fogyóban volt. A fővárosból egész karavánok indultak el élelmiszerveszerzésre, tisztos úrihölgyek, gyermekek, aggok hátizsákkal, kézikofferrel, csereeszközül beletéve az abroszt, a lepedőt, a párnahuzatot, az utolsó ruhadarabot is, mert éhenhalni mégsem lehetett! A kedélyes kövér bácsik eltűntek az utcákról és a helyüket éhes, elkeseredett, megnyúlt arcok foglalták el. A népbiztosok pedig a szovjetházban ettek-ittak, pezsgöztek és — betiltották a batyuzást.

A fővárosnak szánt élelem az osztrák elvtársaknak jutott, akik Kunékat a vörös május ünnep-

lésére vörös papírvászonnal és mindenféle hólyagalakú alkotmányokkal bőségesen ellátták.

A ROMÁN-CSEH HADJÁRAT ÉS AZ ELLENFORRADALOM.

A keleti szomszédok igen finom érzékkel ismét rájöttek arra, hogy a bilincsbe vert, kommunista belháborúskodás szokatlanságától megdermedt ország hátbatámadására alkalmasabb idő nem volt és nem is lesz soha, mint 1919. tavaszán.

Az első ellenséges sikerek után népbiztosék észretértek és hadsereget kezdtek szervezgetni és csodák-csodájára, — parancsnokra lévén szükség, a háborúba induló csapatokat a régi parancsnoki kar egyes bekényszerített tagjainak rendelték alá. És Böhm, az írógép-vigéc, hadseregfőparancsnok lett, Weisz, dr. Landler és Pogány antimilitarista létükre hadtesteket vezettek! (De hogyan?) — Autókon száguldoztak, szárnysegédeket, vezérkari főnököket, udvari szakácsokat tartottak, népünne-pély-statáriumokat rendeztek!

És a győzelmek! Amikor megsemmisült egy csapattest, vagy a táborozáskor reggel hűlt helyét találták, — netalán a tűzvonaltól idegenkedő kommunista ezredek az első rémhírré marathoni futást rendeztek, vagy a szórakozott oláh járőr véletlen lövésére hátraarcot csináltak, mindjárt jött a táviratözön, hogy az orosz nemzetközi vöröshadsereg döntő győzelmet aratott valahol, — talán Mongolországban!

Április végén bizony előretörték a román és francia csapatok és a gyűrű napról-napra szűkebb lett. Május 10-től körülbelül három hétre ismét felderült, a fegyelmezettebb vidéki ezredek a menekültektől támogatva, megszorították a cseheket. Június elején kitört a vasutassztrájk. Dunántúl és a Duna-Tisza között kirobbant az ellenforradalom, melyet a szakképzett vezetők hiánya miatt a terrorcsapatok kegyetlenül levertek. A népbiztosok helyzete napról-napra súlyosbodott. Természetes, hogy egyre kihívóbban viselkedtek. Preisz Leó agitátor a budai ürnep körmenet alkalmával a legfelségesebb Oltári-szentséget is meggyalázta. Aztán jött a puskatus, a sortűz, amit meg: Cserny vezényelt. Dr. Dénes Arthur meghalt de a felizgatott hívők nem rémültek meg és a megfélemlítés helyett a terroristák éppen az ellenkezőjét érték el annak, amit akartak.

Június 24-én kitört a budapesti ellenforradalom. Nem sikerült, pedig a legderekabb, legömzetlenebb hazafiak, hős tisztek tervezték, a Sasfiúk, a hős Ludovikások hajtották végre. — Az ellenforradalmi szervezkedés szálai Lemberkovits Jenő százados kezében futottak össze, aki Bartha László őrnaggyal, a katonai főiskolai tanfolyam ideiglenes parancsnokával vállalta a vezetést.

A kisiparos tömegek, a csekélyszámú régi rendőrszemélyzet, a Haubrich-féle vasaszászlóaljék és a vidék támogatására számítva, Bartha őrnagy június 24-én délben közölte a tisztikaral, hogy az ellenforradalom kirobbanását dél-

után ágyúlövések fogják jelezni, melyre a Ludovika Akadémia tüzésége válaszol.

A Vilmos főherceg = Engels-laktanyából (kommunista apostol neve) délután 4 órakor megdördüli ágyúlövésre elindultak a monitorok és öszszelőtték a Hungária-szállót, a szovjetházat, ahol a népbiztosok tanyáztak és ahonnan úgy menekültek, mint a patkányok.

Kozma őrnagy és Kovács főhadnagy az Akadémia kertjéből válaszolt ágyúival.

Grassy, Kiss, Szikora főhadnagyok 40 akadémikussal a József-központba rohantak és elfoglalták. Ezalatt a Ludovikát, mint főtámpontot, Schrantz őrnagy, Mijdner Ferenc, Bayor, Ádám és Lenek századosok készítették elő a harcra.

— A júniusi fojtott melegben a várakozás izgalma ült az elszánt arcokon. — Néhány percnyi nyomasztó csend után ismét ágyúlövések, majd távoli puskaropogás. —

A Ludovika előterén mozgás észlelhető. Teherautók dübörögtek. Löwyi Béla politikai megbízott rohant a fokapu felé a vörös gyalogsággal. Nagy hangon követelte a géppuskák és a lőszer átadását. — Megtagadták. Erre Löwy tüzet vezényelt. A válasz egy hatalmas sortűz és a következő pillanatban az ostromlók Löwyvel együtt a kövezeten fetrengtek. Aki életben maradt, hasoncsúszva vagy futva menekült.

... A tűzharc gyengült erővel folyik tovább. Este van már. —

— Egy akadémikus járőr az Üllői-utat akarja

végigkutatni, de alig haladt előre, Pogányi akadémikust halálos lövés érte.

Nincs összeköttetés, lőszer sincs már. Egy-egy akadémikusnak csak 30 töltény jutott.

Ez a lőszerhiány végzetes hatással volt az ellenforradalom kimenetelére.

A helyzet tarthatatlan. Bartha őrnagy ivándai Karátson István századost küldi Haubrich József vasesztergályos, vörös hadosztályparancsnokhoz további intézkedésekért. Karátson százados keresztülugrik a falon, hogy Haubrichot, ki csatlakozását beígérte, felkeresse, hiszen köztudomású voí, hogy az ellenforradalomban ő is részt fog venni

Haubrich meghökken, tétovázni kezd.

Üzenetét Karátson százados autón hozza vissza azzal, hogy hagyjanak fel a tüzeléssel, nem lesz bántódásuk, — ő (Haubrich) személyesen fog reggel a Ludovika Akadémiára jönni, hogy kivizsgálja az ellenforradalmi ténykedések okait és nevéhez fűződő szálait, továbbá, hogy létrehozza a fegyverszünetet.

Karátson százados visszatérése után az Akadémia beszüntette a tüzelést, de az ostrom tovább tartott.

A budapesti kir. ügyészség 1920, 36/V—eln. I. sz. jelentése szerint később sem volt megálla-pítható, hogy Haubrich a beugrasztó volt-e, vagy a döntő pillanatokban hitvány módon ellene fordult-e a mozgalomnak?

Kiderült, hogy: az ellenforradalom nem bírt

Géppuskás autós különítmények mentek le vidékre és Szamuelli büszkén jelentette, hogy a paraszt örömkönnnyek között küld élelmiszert a főváros proletárainak, amelyért ő —

— mindenkor kifejezte a tanácskormány „háláját”,

kifejlődni és hogy csak a Ludlovika Akadémia, a Józset telefonközpont és a monitorok harcolnak.

Éjjel a helyzet még kritikusabb, bár Bayer százados két támadást vert vissza az északi falaknál

Karátson százados elhatározta, hogy nem törődik a golyózáporral, Haubrichot mégegyszer felkeresi.

Miközben éjjel a főkapu előtt váró vörös-patancsnoksági autót kereste, hogy az ostrom végleges beszüntetése végett tárgyaljon, az Akadémia előterében leselkedő terroristák kegyetlenül legyilkolták.

Haubrich beígért jövetele elmaradt.

A tisztas távolból ostromló kommunisták gyávaságára jellemző, hogy a legtöbb tiszt családnak és az összes idegen tiszteknek sikerült észrevétlenül a városba jutniok. Az Akadémia kertjében csak Erődy; Béla tart. főhadnagy maradt, kit a vörösök orvul legyilkoltak.

25-én reggel már csak az akadémikusok és közvetlen előljáróik tartanak ki.

Bartha őrnagy még éjjel eltávozott észrevétlenül az Akadémiáról és egy herostratesi, elhatározással önként a kommunisták kezébe adta magát, hogy, ha kell, életének feláldozásával mentse meg szeretett növendékeit a felkoncolástól.

A fegyverek elnémultak. Az ostromlók közelebb merészkednek, fenyegetőznek, alkudoznak.

Az ostromlók pedig látva magukra hagyott voltukat, megadták magukat!

A Ludokika Akadémiát Kiss vörös városparancsnok vette át.

A kommunisták nagy zajjal, orditozással, lövöldözéssel rohantak be a főkapun és a tisztii családoknak a megszállás és menekülés keservein átmentett ingóságait az elhagyott lakásokból nagyrészt elrabolták.

A foglyok: tisztiek, családtagok, akadémikusok! a Mária Terézia laktanyába kerültek.

A terroristák a Ludovika Akadémiától a Mária Terézia laktanyáig tartó útvonalon ütötték-verték a fegyvertelen hősöket és bizony a ptuskatusból és a kínzásokból a gyermekeknek és hitveseknek is kijutott, akik rendületlen hűséggel követték szeretteiket a válságos, borzalmas pillanatokban.

A Sasfiúk megtették a magukét! Egy részük megrohanta a telefonközpontot és elfoglalta! A kik az Akadémia épületében maradtak, erős tűzharcba bocsátkoztak az ostromlókkal Azonban a vidéki csapatok nem érkeztek be, a pestiek pedig az ígért csatlakozás helyett habozni kezdtek.

— A magukra maradt hős ifjak mit tehettek mást?

A kilátástalan küzdelem helyett megadták magukat! Tisztelet és csodálat illeti meg hős vállalkozásukat, melyet a túlerő és az Oroszországból visszatért, rendes hadviseléstől eltérő belső lázadásban gyakorlatot szerzett kommunista vezetők gyűrték le.

A monitorok teljes gözzel lefelé siettek a Du-

nán, hogy el ne foghassák őket. Június 26-án Paks alatt a Lajta és Komárom mellett haladó Munka monitor hirtelen megtámadta a többi hajót. Egy gránátlövés a Lajta parancsnoki tornyát érte és Csicsery László s Máhly Jenő sorhajóhadnagyk a telitalálat következtében hősi halált haláltak. A monitorok az áruló vöröshajót elsüllyesztették és az aknavonalon szerencsésen keresztül jutva, a bajai angol dunakapitányság védelme alá helyezkedtek.

A vidéki ellenforradalmi mozgalom sem sikerült és a szovjet elhatározta, hogy az ellenforradalom foglyul ejtett hőseit legyilkoltatja. Ekkor közbelépett a nemes olasz nemzet budapesti képviselője, Romanelli alezredes, aki rendkívül érélyes hangon felszólította Kunt és társait, hogy minden egyes ellenforradalmár életéért, aki a nemzeti eszméért való küzdelemben esett foglyul, személyesen teszi őket felelőssé. Romanellinek sikerült elérnie azt, hogy az összes halálraítéltek ügye újból a forradalmi törvényszék elé került, hol az ellenforradalmárok védelmét Baracs Marcell dr. fővárosi ügyvéd látta el önként. Nagy hatást keltő bátol beszédében az arcába vágta a hatalombitorlóknak, hogy uralmuk a végét járja és hogy ők is arra a sorsra fognak jutni, amit az ellenforradalom Hőseinek szántak! — A tárgyalási formákon túlesve, valamennyi foglyot cellákba hurcolták s aki búcsúzni akart kedveseitől, ütleget kapott a terroristáktól. — Romanelli résen volt és segéd tisztje, Hänsler százados mindennap meg-

győződött arról, hogy élnek-e még a hősök, akik egy haldokló nemzet lelkébe akartak életet varázsolni!

A világháború borzalmai után újból feléledő évszázados olasz barátság legékesebb bizonyása e következő levél, melyet Romanelli alezredes Kun Bélához intézett:

»A beszélgetésből, amelyet kapitányom tegnap önnel folytatott, azt a benyomást merítem, hogy önöknek elhatározott szándéka — vérfürdővel megtorolni a balul sikerült ellenforradalmat. Mint az olasz katonai misszió parancsnoka s mint egyedüli képviselője kormánynak, valamint a szövetséges és társult hatalmaknak, figyelmeztetem Önt, hogy nem viseltethetem érdektelenséggel ily erőszakosságokkal szemben. Ennélfogva az Ön »kormányához« fordulva számonkérem a politikai foglyok és túsok életét, akik az önök kezére jutottak a legutóbbi események következményeképp. Oly állampolgárok ők, akik eszmékért és elvekért harcoltak, ha nem is azokért az »eszmékért és elvekért«, amelyekkel önök kormányoznak. — Ennélfogva az az igazságos, hogy ugyanolyan módon kezeltessenek, mint amit a genfi egyezmény a hadifoglyokat illetőleg előírt. Mindezek alapján figyelmeztetem Önt és a tanácskormány valamennyi tagját, hogy együttesen és külön-külön felelősek minden erőszakosságért, amely ezekután előfordul.

Budapest, 1919. június 26.

Romanelli.“

Szamuelli az ellenforradalmi mozgalom megtorlására a kalocsai rémségek után azt a pokoli tervet eszelte ki, hogy tömegsírt ásat, amelybe az ország összes községeiből összegyűjtött és felkoncolt földműveseket fogja elföldeltetni!

Kun Béla megszokott stílusával azonnal válaszolt Romanelli alezredesnek és tiltakozott az »illetéktelen beavatkozás ellen«, amely a tanácskormány belső életét bármi módon befolyásolná.

Rotmanelli válasza a következő volt:

»Önök nem képviselnek többet, mint egy politikai pártot, ennél fogva nem ítélezhetnek elfogulatlanul és törvényesen politikai deliktumok fölött. Az Ön kormányának nincs joga arra, hogy törvényesnek tekintsék, mivel nem képviseli az egész ország és az összes osztályok igazi, akaratát.

Következésképpen nem tehetek mást, mint-hogy felhívom az Önök figyelmét azokra a súlyos következményekre, amelyek Önre és a többi népbiztosokra háramolhatnak oly eljárás miatt, a mely egyáltalán nem felel meg a szövetséges és társult hatalmak kívánalmainak.

Romanelli. “

(Idézetek Sangiorgi olasz lapszerkesztő politikai tanulmányából.)

A bátor hang hatott. A kivégzés elmaradt és a hősokeket életfogytiglani fogságra ítélték.

— Szovjetfogytiglani fogságra — mondotta az akkori szomorú világban a kesernyés pesti humor!

AZ ÖSSZEOMLÁS.

A tanácskormány legválságosabb korszakában a népbiztosok július második felében a Balatonon fürdöztek, vagy Budapesten hangzatos plakátokat gyártottak. — Pogány elvtárs Siófokon a népbiztosok hölgykíséretének mulattatására lóversenyt is rendezett a frontról elvont lovasszaka-szaival.

Amint ismeretes, Stromfeld Aurél lett április 20-án a vörös hadsereg vezérkari főnöke, aki-nek a támadás kapcsán messzemenő nemzeti céljai voltak. — Június 6-án foglalta el Kassát és a diadalittas Felvidék a nemzeti színek kitűzését sürgette. Június 9-én Clemenceau táviratban kö-vetelte a visszavonulást, amit Kun Béla szolgál-atkészen el is rendelt, alapos előérzettel tartva a nemzeti eszme feltámadásától. Stromfeld ked-vet vesztve, lemondott. A népbiztosok lázasan cso-magoltak és megjelentek lehangzatosabb bejelen-téseik, a világforradalmosító plakátlepedők azzal a jóslattal, hogy július 21-én kitör a világforra-dalom. A legvalószínűbb, hogy ezt ők maguk sem hitték el! Dr. Landler fiskális-hadtestparancsnok szakadatlan távirat-pergőtűzzel ostromolta a bu-dapesti népbiztosokat, ékes szóval ecsetelve a nemzetközi ezredek harci teljesítményeit, pedig bi-zony ezek a teljesítmények nem állottak egyéb-ből, mint rekvirálásból és lógásból. A lőszer is fogytán volt, eltüzelték saját véreinkre; az ellen-

ségre nem jutott. Megtörtént, hogy; az egyik vörösdandár a tűzharc megnyitása után vette észre, hogy csak gyakorlótölténnyel van ellátva, amivel tudvalevőleg verebekre sikerrel lehet lövöldözni, — feltéve, ha a veréb már nem él!

Július végén, mikor Julier Ferenc vezetésével megindult az utolsó támadás és a megrendült sereg felmorzsolódott, azzal emelte a hangulatot a szovjet, hogy körülbelül 30 román hadifoglyot kísértetett fel és alá Budapest utcáin; rövidesen külsült aztán, hogy ezek a kültelki maszkírozott álhadifogoly jasszok az egyik dohány-utcai jelmezkölcsönzőből lettek beöltöztetve a budapesti polgárság megtévesztése céljából.

A románok egyre közeledtek, a terrorcsapatokat feloszlatták (a közeledés hírére ez magától ment), mire ezek töredékei Dunántúlra vonultak, hogy a népbiztosok szökését fedezzék. Kun Béla »drámai jelenetek« között július 31-én mondott le, átadta a hatalmat a Peidl-féle ideiglenes kormánynak, mely természetesen az első zavaros napokban »nem tudta« meggátolni, hogy ezek a gazemberek, minden idők legnagyobb gonosztevőig a már készenálló külön expresszvonaton, dúsan megrakodva el ne távozzanak!

A III. Internacionáléval és rablógyilkos politikájával rokonszenvező nemzetközi elemek gondoskodtak arról, hogy a jól végzett munka fáradalmait egyelőre osztrák: elvtársaik vendégszerető hajlékában kipihenhessék és gyümölcseit elveszhessék!

SZEGED.

Miközben a kommunizmus az országban gyökerei vert, a franciák által megszállott területen kél fel az új Magyarország hajnalcsillaga! A szegedi tényleges és tartalékos tisztok május 7-én számszerűit mintegy hatvanan: Diendorfer Miksa alezredes és báró Heim Pál százados, a Mária Terézia-rend lovagjának parancsnoksága alatt Mólnál Miklós, dr. Biedl Jenő, dr. Fischer Marcell, Dobó József, Mártiié Gyula, Pick Móric, Mihályfy István, Tóth Gyula és Tóth Imre tart. főhadnagyk vezetésével meglepik az ottani vörös gyalogezredet, lefegyverzik a vörös tüzérséget és lovasságot szétugrasztják és megalakul Ábrahám Dezső miniszterelnökségével a szegedi kormány és a nemzeti hadsereg!

A vállalkozóknak nem volt fegyverük, de volt acélos, bátor szívük. Ha fegyver nincs, elveszük a vörösöktől! Volt a jelszó! — És el is vették! Ennek a néhány lelkes férfiónak önfeláldozó tettekész magatartása tette lehetővé a nemzeti hadsereg megalakulását, melynek szervezését és dicsőséges vezetését

vitéz nagybányai Horthy Miklós kormányzó úr öföméltósága vette a *kezébe*. Ő lett a fővezére ennek a kisszámú, de vasfegyelmű seregnek, a melyben, a rendkívüli helyzetre való tekintettel az első időkben igen sok egységben a legénységi szolgálatot is tisztok látták el.

A szervezés *nehéz*, felelősségteljes munkájá-

A Ludovika Akadémia emlékműve.

ban nagy része volt jákfai Gömbös Gyula vezérkari századosnak, aki mint hadügyi államtitkár lángeszével, vasakaratóval valósággal áthidalta a a tornyosuló óriási nehézségeket.

Mindenki a szent cél érdekében buzgólkodott és napról-napra nőtt a zászlóaljok! száma, mert a tisztikar önfeláldozó tagjai életük kockázatosával törtek át a demarkációs vonalon, hogy a nemzeti hadseregbe léphessenek! Mikor a vörös gyilkosok az oláhok gyűrűjéből a Dunántúlra menekültek, hogy tovább garázdálkodhassanak, a nemzeti hadsereg átkelt a Dunán és szétrobbantotta őket! Aki el nem pusztult, az megszökött. Elsősorban a népbiztosok, — köztük Szamuelli menekült el s a véreskező hóhér Wiener-Neustadt előtt igazoltatás közben agyonlőtte magát. Akit elfogtak, a büntetőbírótság előtt felelt az ártatlankon elkövetett gyilkosságokért.

A MEGTORLÁS.

Eltekintve a fegyveres összeütközésben elesettektől, a megtorlás irgalmas és valósággal elnéző volt az elfogott hordával szemben.

Míg ők Hercsics János földműves életét kioltották azért a felkiáltásért, hogy »Éljen a király!«, addig a veszprémi büntetőtörvényszék pl. 1331/2—1920. ítéletével Márton György csendőrvértanú gyilkosait: Németh Lászlót és Csikós Józsefet csupán 2—2 évi szabadságvesztéssel büntette.

A négyszeres gyilkosságban részes Vinocjai János, Ulián József, Fürth Ignác, Harang István

csak 3—5 évet kapott (Pestvidéki törvényszék 1749/1920).

Az 1871-i párisi rémuralom leverése után 70.000 embert tartóztattak le és rövid idő alatt 17.000 embert végeztetett ki a statáriális bíróság. — És nálunk? 50.000 ember került őrizetbe és alig 50 többszörös rablógyilkost ítélték halálra a különböző törvényszékek. Több száz elítélt bűnös az oroszokhoz került »cserébe« Szibériában sínylődő hadifogoly bajtársainkért, úgy, hogy pár ezer szabadságvesztésre ítélt kommunista bűnös közül a többszörös nagylelkű amnesztiák után alig ülnek néhányan a börtönökben.

Az ártatlanul megkínzott és a terroristák által legyilkolt áldozatok száma körülbelül 600, de csak a csonkamagyarországi nyilvántartás szerint. Nincsenek benne az elcsatolt területek mártírjai!

— És mi történt? Amint a rendes büntetőbíróság kezdte tárgyalni a következő oldalon részletezett szörnyűségeket, a bűnösök elvbarátai és pártfogói bolsevik módszer szerint itthon és külföldön mindent megmozgattak, hogy a terhelteket fehérre mossák. Magukat tekintélyesnek tartó külföldi szervezetek — például a párisi »Emberi Jogok Ligája« — óda nyilatkoztak, hogy bíróságok ítéletei túlszigorúak, jóllehet a bolsevista rémségekről bölcsen hallgattak.

— Miért haltak meg a vértanúk?

— Mert jó magyarok voltak!

Kommunista részről Weisz Fülöp, a terrorista adta meg erre a kérdésre a legértelmesebb feleletet.

Mikor orvul lelőtte a budapesti ellenforradalom alkalmával letartóztatott Lemberkovits Jenő századost, ezt az »eseményt« oly kommentárral közölte az Engels-laktanyában lévő elemekkel: »Hogyha elvről van szó, hát pár száz hulla, az nulla«.

... Ez is elmúlt!

A VÖRÖS TERROR.

A kommunista uralom alapja a terror volt. Éjjel bújtak elő tanyáikról, mint a hiénák. Akit kiragadtak otthonaiból, nem tudhatta, mi vár reá a gyűjtőfogházban, ahol a túsok mérhetetlenül sokat szenvedtek. De a szenvedésük csekélység volt ahhoz képest, amit a terroristák tanyáján kellett az áldozatoknak elszenvedniök. Az ellenforradalmi gyanú alatt álló áldozatokat egyszerűen eltüntették.

Terrorcsapatok:

Cserni-különítmény Budapest (300—600 fő),

Gombös-különítmény Győr,

Pervanger-zászlóalj, Veszprém,

Püspökladányi terrorcsapat,

Balassagyarmati terrorcsapat,

Nagykanizsai terrorcsapat,

Schwartz Móric terrorcsapata Debrecen,

Grega-különítmény,

Kondor-különítmény,

a budapesti IX. ker. kommunista szovjettanács karhatalmi nyomozó különítménye,

Falk Miksa-utcai tengerészdandár,

Tormási-zászlóalj,
 Dögei-féle tíztagú »fix őrség«,
 Kun-testőrség,
 Peckai-zászlóalj és végül
 a vörös hadsereg rögtönítélő törvényszékei-
 nek karhatalmi különítménye.

Nyugatmagyarországon Füles nagyközségben április 9-én Szemelicker Antal plébánost egyi Balog János nevű vöröskatona hat lövéssel leterítette.

Jászkarajenőn május 4-én egy Dobák Imre nevű vörös gonosztevő a plébániára siető Kosa József plébánost, bár eddig sohasem látta, agyonlőtte, és midőn hűséges káplánja, Hornyik Károly odasietett, hogy szeretett plébánosának teteme felett imát mondjon, őt is legyilkolta.

Június 3-án Dunamócson Bandi terrorista különítménye Trubinyi János apátplébános, volt országgyűlési képviselőt a Dunaparton hajólánra kötötte fel. Mielőtt végeztek volna a szerencsétlen áldozattal, felszólították; hogy; dobja el a »hazugság ruháját«, amit a vértanú büszkén elutasított.

Június 23-án Kecelen Vajay László káplánt szántén kivégezték a vörösök. Június 24-én a budapesti ellenforradalom kitörésének napján Szentendrén dr. Kucsera Ferenc káplánt hamis vád alapján Chudi, majd Dudás terroristák rettenetesen megkínózták, kivégezték, holttestét a szemétdombra vetették, majd a temető árkába elföldelték. Később sikerült eltemettetni egyházi szertartással.

Július 4-én Császár községben Wohlmuth Ferenc plébánost Löwi és Kohn vádibiztosok halálra ítélték és kirabolták. Kivégzése előtt ütötték-verték, majd a kihülő tetemet tréfásan himbálták a világ négy tájéka felé. A vértanú örökbefogadott leánykájának búcsúzás közben minden pénzét átadta s az értékeket a kislánytól szintén elrabolták.

Július 12-én dr. Vermes Gyulai rom. kath. lelkészt Hencz és Major bányamunkások Abaliget mellett elfogták és rohamkésekkel legyilkolták.

Augusztus 4-én Lovászpatonán a visszavonuló vörösök Nagy Jenő plébánost azért végezték ki, mert a templom tornyaira a tanácskormány bukása után kitűzte a nemzeti lobogót. Rendes szokásukhoz híven, nem mertek szembeszállni a hősiezen védekező plébánossal, később elcsalták fegyverét tőle, azután végeztek vele.

Csincsák János káplán a románok áldozata lett Szentesen. — Ugyanis, mikor a vörösök támadása elől elmenekült, ezek lakását elfoglalták és telefonközpontnak rendezték be. Midőn a román előnyomulás után gyanútlanul hazatért, az ellenséges járőr abban a hitben, hogy a vörös csapatokkal telefonösszeköttetést tart fenn, a helyszínen agyonlőtte.

Április 18-án Derecskén Meiszner önkéntest Stern Mózes terrorista parancsnok azért lövette agyon, mert észrevette, hogy önkéntesi karpaszománnyt visel.

Április 20-án Budapesten Dobsa Miklós hu-

szárzászlóst azért végezték ki mert igazoltatás közben mosolyogni mert. Dobsai halála Schön-golberger Gábort terheli, ki későbbi vallomása szerint Csernival tárgyalt telefonon Dobsa elintézéséről. »E1 van intézve, elküldtem Csernihez, bánjon el vele angolosan« — »levitték a pincébe, ahol golyók szaladgálnak« ... Szegény Dobsának karját, állkapcsát összetörték, fogait kiverték, a szén között megásatták vele a sírját, négy lövéssel leterítették és kirabolt tetemét éjjel a Dunába dobták. Kétségbeesett édesanyja hiába kereste daliás fiát, aggódó érdeklődésére heteken keresztül csak vállvonogatás volt a válasz.

Aki nem tetszik, orosz mintára el kel küldeni!
— Ez volt a jelszó!

Április 20-án Szamuelli halálra ítélte Pongrácz Aladár századost, Ferenc, Tóth és Jakabos csendőrőrmestereket hazafias magatartásuk miatt. Az áldozatok hőiesen viselkedtek, visszautasították a terroristák követelését, hogy őket elvtársaknak szólítsák. Pongrácz százados utolsó percében azt mondta: »Nem voltam, nem vagyok és nem is leszek elvtárs! Úr voltam, úr vagyok, úgy is halok meg!«

Kamuty Lajos főhadnagy Sátoraljaújhelyen, mikor elfogták, öngyilkos lett.

Ugyanebben az időben a románok elől menekülő terroristák a sebesült báró Fehérváryi századost dr. Landler parancsára Püspökladányinál a vonatban lőtték agyon.

Április 22-én Kovács István főhadnagyot

Nyíregyházán lövette aggon Schwarz-Pogány; Kovács az ottani nemzetőrség parancsnoka volt és Szamuelli ellen összeesküvést szervezett.

Ugyancsak április 22-én Jónás Aladárt végezték ki társaival. Midőn az egyik áldozat, Pap János kijelentette, hogy ártatlanul hal meg, egy Kis nevű terroristái nyomban ráordított, hogy — kuss, burzsuj, ne pofázz! — és felhúzta a fára!

Stenzel János dr ügyvédet és Nikolényi Dezső dr. rendőrfogalmazógyakornokot ellenforradalmi szervezkedés gyanúja miatt április közepén tartóztatta le a vörösőrség Budapesten. Sággy Tibor és Sággy László bajtársaik a börtönben öngyilkossági kísérletet követtek el. — Stenzel dr.-t és Nikolényi dr.-t április 23-án éjjel a Markóutcai főreáliskolában kivégezték.

Április 24-én Szoboszlón a románok elől a vörösök versenyfutást rendeztek és Szamuelli Kába felől menekült páncélvonaton. Mikor pár óráig Szoboszlón tartózkodtak, a csöcselék besugására, Kohn-Kerekes Árpád és Gerlei Géza terroristákkal felakasztatta Fekete polgármestert, Korner Béla igazgatót és Tojkay rendőrfogalmazót.

Április 24-én dr. Kis Bélát a kecskeméti kisfáji pusztán beszélgetés közben halálrasedezték, majd a haldoklót agyonverték és kirabolták. Holttestét a kivetkező üzenettel küldték a városházára:

— Elégedjék meg a híros város egyelőre ezzel a transzporttal, küldjenek Szentkirályra cigarettát!

Április 22-én Hollán Sándor dj. államtitkárt

és fiát Szlavek ny. kúriai bíróval éjjel elfogták. Lázár és Mészáros terroristák a teherautóba dob-
ták áldozataikat, — A besúgó Hollán Sándor ház-
mestere volt. — A két fenevad a Lánchídon,
rövid tanácskozás után megállította a teherautót,
az apát és fiát a híd karfájához hurcolta, há-
tulról fejbőlötték őket és a mai emléktábla helyén
a Dunába vetették tetemeiket. A családtagok csak
augusztus végén tudták meg a szomorú valóságot!
(Bp. tvszK. 8931/80—1920)

Ez volt a tús-zsedés! — Gyakorlati sza-
bályzata: »Ha pucol, hát a többit tudod!«

Hódmezővásárhelyen Weisz Henriik kereske-
dőt és fiát Mihályt, Havas Henrik mozgószin-
háztulajdonossal április 27-én hurcolták el a ter-
roristák. Molnár István vörösparancsnok, amint
meglátta az elfogottakat, a következő kijelentést
tette: Ezeket a zsidókat, amint elindulunk ki kell
végezni! A szerencsétlen áldozatokat pisztolylövés-
sekkel küldték a másvilágra Szentes és Hódmező-
vásárhely között a robogó vonaton.

Szigeti Gusztáv dégi kereskedőt azzal gya-
núsította a veszprémi forradalmi törvényszék, hogy
gróf Festetichet elrejtette. Lusztig és Pervanger
terrorparancsnokok halálra ítélték és a végrehaj-
tással Csömör terroristát bízták meg. Csomor Szi-
getit folytonos kínzás között Balatonkenesére hur-
colta. A partra vitte, ott föbelötte, majd a vonagló
áldozatba még tizenhatszor dőfte bele kését. Az-
után levágta a fülét, hogy Veszprémben Pervanger
és Lusztig előtt bebizonyítsa, hogy utasításuk sze-

rint járt el. Ezek jót nevettek a sátáni ötletességén és a rablott értékeken megosztottak a gyilkossal.

Április 29-én Návay Lajos v. b. t. t., volt képviselőházi elnököt és öccsét, Návalyi Iván földbirtokost fogták el Földeákon a terroristák. Szentestről Kiss Béla főjegyzőt hurcolták magukkal. Míg a halálvonat Kiskunfélegyházán tartózkodott, a pályaudvarai szemben megásatták velük a sírjukat és agyonlőtték őket. A vonagló Návay Ivánt rohamkéssel szurkálták össze, — a vergődő tetemet berugdalták a sírgödörbe és lábbal sulykolták rájuk a rögöt. (2860/4—1920 Bp. btvszk.)

Május 3-án és 4-én a vörös visszavonulás után az abonyi hazafias polgárság nemzetőrséget szervezett, a román hadsereg szolnoki vesztéglése alatt visszatérő terroristák Szamuelli Tiborral az élükön, Sarudi-Battik Bélát, Fehér Mihályt, Piros Jenőt, Lajcsák Istvánt, Dohi Gábort felakasztották, illetőleg agyonlőtték.

A legrettenetesebb vérfürdőben azonban Szolnoknak volt része. Ez a szép alföldi város, a mely kikerülte a világháborús közelharc borzalmait, két tűz közé szorult. A vörös csapatok, mint rendesen, megszöktek az oláhok elől; miután az ellenség nem jött át a Tiszán, visszazállingóztak és a rendfenntartásra ideiglenesen alakult polgárőrséget hazug ürüggyel lefegyverezték és nagy részét kivégezték. A város felfegyverzett söpredéke a vörösökkel együtt utcai harcot kezdett azzal a céllal, hogy a magánlakásokba betörhes-

senek és rabolhassanak. A románság is lőtte a várost. Szikszay törvényszéki elnököt menekülés közben lőtték agyon. Elestek: Vámos, dr. Pethes, Szántay Ferenc, Sugár Miklós, Tövis Béla, Zalán Ottó főhadnagyok. Az elfogott Majtényi hadnagyot Szamuelli, sok más társával együtt, a temető árkában végeztette ki. — Majtényi kérve-kérte őket, hogy engedjék meg, hogy főbelőhesse magát, — a terroristák azt felelték: »Lesz majd, aki agyonlővi!«

Május 7-én Gyöngyösön Csipakay, Kenyeres, Issekutz századosokat, Thun főhadnagyot, Welt Ignác kereskedőt Bardócz vádbiztos azért ítélte halálra, mert Csipkay százados a vörösöket lefegyverezte. A hóhérok Nemeicz, Tausz és Stern terroristák voltak. Welt Ignácot kétszer akasztották fel! Csipkay százados 45 percig szenvedett, de szívbemarkoló hősiességgel viselkedett. Halála előtt összetörték a csontjait és kirabolták.

Május 4-én Megyeri csendőrőrmester néhány diákkal és polgárőrrel Tiszavárkonyban lefegyverezte a vörös tüzéreket, a tömeg észrevette, hogy csak néhányan vannak a vállalkozók! — összeütköznek, Megyeri egyedül marad, — halálra ítélik. — A szemét sem engedi bekötni, hős módjára hal meg.

Utolsó szavai: »Gazemberektől nem kell semmiféle kegyelem. Éljen a haza!«

Görgey Árpád őrnagy és felesége május 20-án Zsolcáról menekültek a vörösök elől. Öreg édesanyja arra kérte a vörösöket, hogy fia helyett

inkább őt pusztítsák el, de ezek a fosztogatás után Kis János vöröskatona vezetése alatt megtámadták a túlerő elől visszavonuló házaspárt, a kik több súlyos sebből vérezve, összerogytak; — mindkettőjüket rohamkéssel szurkálták agyon és kirabolták.

Június 6-án Kapuvárott Pintér csendőrőrmestert es társait apró gyermekeik szemeláttára akasztották fél. A kivégzett vértanúkat lóbálták, majd cigarettavéget dugdostak a szájukba.

Kőszegen ugyanezen napon Szamuelli Tibor dr. Waiszbecker Jenő századost végeztette ki mert előző vasárnap hazafias szónoklatot mondott a nép előtt. Hercsics János földműves bűne az volt, hogy azt kiáltotta, hogy éljen a király! Erre kihallgatás nélkül kivégezték,

Június 20-án Ráckevén Paulheim tart. főhadnagyot, Szücs István és Gál Imre gazdálkodókat, Dékány Benedek csendőrtiszthelyettest Kurcz Mór elnöklete alatt halálraítélte és kivégeztette a véstörvényszék. A vonagló Paulheimre Zwick Jakab közvetlen közlről újból rálőtt, azzal a kijelentéssel, — hogy »a kutya még kiheverheti!«

Június 21-én Jankó Ferenc dunaföldvári földművest azért lőtték agyon a vörösök, mert oda kiáltott nekik, hogy: »Le a vörös szalaggal!« Gál Mihály földműves ugyanitt nemzetiszínű kokárdával a kezében halt meg.

Június 23-án Kecskeméten a tengerészek forradalmi törvényszéke (sohse láttak tengert) öt földművest végeztetett ki.

Ugyanezen a napon Kiskőrösön Braun Mór és Löwl Oszkár vádibiztosok kihallgatás nélkül halálraítélték Spang József és társait. Spang Józsefnek egy terrorista akasztás közben a nyakába ugrott, mintha lovagolna rajta. Peckai terrorista asszonya, Telek Ilona orvosnő az áldozat ütőerét fogta és intézkedett, hogy még rajta kell hagyni a kötélén.

Június 24-én letört a budapesti ellenforradalom. A kalocsai mozgalom leverésére a Fehér-féle vörös gyalogezred, a Peckai terrorzászlóalj és Szamuelli terroristái kaptak parancsot. Ezek a vörös csapatok Solt, Tass, Harta, Kecel határában rendes csatákat vívtak a felkelő nemzett gárdákkal, kiknek hősiességű vállalkozása a katonai vezetés és a lőszerhiány miatt nem sikerült. Dunapatajton Szamuelli 15 földművest végeztetett ki. 48 gazda és iparos pedig harcközben esett el. A sebesülteket is kivégezték, aztán kék pénzben milliós sarcolt vetettek ki a nyomorgó lakosságra. Horváth Lajos kalocsai ellenforradalmi parancsnoknak békés elvonulást biztosítottak, mire ő a kommunistáknak átadta a várost. Erre megkezdődött a hóhérmunka; az áldozatok között volt persze Horváth Lajos is. Szamuelli Tibor 19 földművest akasztatott fel. Kohn-Kerekes, Pervanger, Kovács, Sturcz terroristák Csiszér szolgabírót, Mézsáros tanárt, Kálmán József kereskedőt és Galina Zoltán tisztartót végezték ki kötél általi halállal, miután előbb aljasmódon pofozták és ki-

nozták őket. Braun Mór vádbiztos a rémtett után még meg is sarcolta a szerencsétlen várost.

Sajnos, a budapesti ellenforradalom nem sikerült. Újpesten Dezső Elemért, Hajdú Lászlót, Rojt-sik Lászlót, Szűcs István soffört egy kommunista csoport Szép János vörös politikai megbízott vezetásával megtámadta és lelőtte. Másnap pedig Klein, Löwi, Schön vádbiztosok a Mauthner-gyárban ítékeztek és három hazafias magatartású gyárimunkást: Martinovics Bélát, Karó Imrét és Papp Imrét kivégeztették.

Közvetlenül a budapesti ellenforradalom kitörése előtt besúgták Kun Bélának, hogy az ukrán-orosz hadifoglyok végett Budapesten tartózkodó ukrán katonatisztek az ellenforradalmárokkal érintkeznek. Kun Béla és Szamuelli Tibor június 19-én elfogatták Effimow Grigory és Juckelsohn Isay ukrán főhadnagyokat. A Dögei-örség a következő parancsot kapta: »Dobjátok a Dunába, nehogy lőjjetek«. Az áldozatokat puskatussal leütötték és a vonagló tetemeket a Dunába vetették.

Június 24-én az ágyúdörgésre dr. Berend Miklós orvostanár a budapesti Mária Valéria-utcából a Dunapart felé futott és zsebkendőjét lobogtatva, lelkesülten kiáltotta: »Feltámadt Magyarország; éljen a haza!«

A terroristák felugráltnak, Dögei, Steiger, Rosen, Löbl, Alexandrovsky, Weisz, Schönék rálőnek, Berendtet három golyó éri. — Kirántja browningját, de lövéshez már nincs ereje. A hiénák odarohannak, kifosztják, a cipőjét is lehúzzák,

óráját, pénzét elrabolják, holttestét otthagyják az utcán. Este a Dunába lökik. Löbl később azt vallotta, azért lőttem rá, mert Magyarországot él-tette! Este Dögeivel és Steiggerrel összevesztek azon, hogy ki adta le a »treffert?« (Cserny bünper, Bp. törvényszék 8931/80—1919. sz. ítélet.)

Madarász Béla szigorlatra készült éjjel, — azzal rohantak fel hozzá, hogy fényjeleket ad ő, aki lámpafénynél tanult és elfelejtette lehúzni a redőnyt, önérzetes magatartása, jegyzeteinek felmutatása mit sem használt. Lehurcolták, a kapu alatt váró terroristák leszúrnák, szemeteskocsin az Erzsébet-hidra viszik és a Dunába dobják.

Ugyanezen a napon Szóts András tart. főhadnagyot, a Nemzeti Színház tagját, Lemberkovits százados barátját levetették a IV. emeletről! Holtteste napokig az udvaron hevert!

Trattner, Rosenfeld és Schreier vádbiztosok Herczegh Géza banktisztviselőt is halálraítéltek és kivégeztették. Herczeghnek az volt a bűne, hogy a Bazilikában röpiratot osztogatott a hívők között, mely az alkotmányos királyság visszaállítását sürgette. Féder Márkus vörösnnyomozó ott térdelt ájtatoskodást színlelve és a vértanút letartóztatta. Harmadnapra agyonlőtték. (Bp. tvszék B. 11315/7—1919.).

A gyanútlanul sétáló Taubinger Géza ny. pénzügyigazgató azért halt meg, mert Balog Miksa vöröskatona odakiáltott Kovács Pista vöröskatonának, hogy — lödd agyon, mert olyan бүдös

burzsuj pofája van! (Bp. tszék 1919/kjgy. 9437—7. szám).

Esztergomban az ellenforradalmár földműveseket a következő indokolással ítélték halálra: Szemet szemért, fogat fogért!

Június 5—7 között kirobbant Sopron körül is az ellenforradalom. Nem sikerült, pedig Berg Miksa báró és Türk százados mindent elkövettek. Szamuelli összefogta az ellenforradalmárokat és Fennesz Rezső és Szántó Róbert volt tart. tisztekéi kb. egyhavi fogság után kivégeztette. Schmidt Mátyás vasúti őrnök azért kellett meghalnia, mert nem vette észre, hogy a földművesek a vörösök elöl felszedték a síneket. Az ifjú Schmidt odarohant Szamuellihez és magát ajánlotta fel édesatyja helyett, bár megmenekülhetett volna. Az apa megcsókolta a fiát és ezzel búcsúzott: »Isten vedd fiam! Mondd meg édesanyádnak, hogy ártatlanul halok meg, Isten a tanúm! Pár pillanat múlva a fiát is kivégezték.

— június 29-én dr. Baranyay László orvost polgárőrség szervezése miatt agyonlövik.

Mildner Ferenc tüzérszázadost, ki a Ludovika Akadémia tanára volt, a június 24-i budapesti ellenforradalom előkészítésének gyanúja miatt fogatta el Kun Béla. A forradalmi törvényszéknek nek állott elég bizonyítási anyag a rendelkezésére és szabadonbocsájtották. Június 30-án Csekő lóápoló besúgására ismét elfogták és Kun Béla átadta Mildenrt a terroristáknak, akik a megköttözött áldozatot irtózatossal kegyetlenséggel, roham-

késsel szurkálták agyon és a Dunába vetették. (Bp. tvszék 5710/1919).

Július 13-án Jászberényben Bokányi Dezső elvtárs-hadtestparancsnok frontundorban szenvedvén, vörös-népgyűlést rendezett, melyen a nép a szónokló hadtestparancsnok elvtársat lehurrogta. Erre a lesben álló »rendfenntartó osztag« 11 földművest és egy tanulót gépfegyvertűzzel leterített. *Vágó* népbiztos négy nap múlva a gyászoló városra 3 millió hadisarcot vetett ki kék-pénzben.

Július 18-án Zagyi József névtelen feljelentésére Klepkó és Vajda, az országos vörösörség főparancsnokai, Fery Oszkár altábornagyot, Menkina János és Borhy Sándor alezredekereket elfogatják. Csernihez kerülnek a Mozdony-utcai terrorista laktanyába, mely kb. 8 löveggel, 6 géppuskával, 300 fegyverrel és megfelelő mennyiségű kézigránáttal és lőszerrel volt ellátva. A népbiztosok hosszas tanácskozás után július 21-én éjjel kiadják a parancsot a kivégzésre. Az áldozatokat rettenetes kínzás után a vízmelegítő-csőre akasztják. A kivégzés után a létrákra fektetett tetemeket teherautón szállítják a Ferenc József-híd alá és a Dunába vetik. (Bp. tvszk. 8931/80—1919).

— Azóta az évforduló napján a hű bajtársaik és a gyászolók a Duna habjaiba bocsátanak egy koszorút, hogy így áldozzanak a vértanuk emlékének. —

*

Az áldozatok hosszú névsorából ennyi ta-

Csendőrvértanuk emléke

nulság is elég. A sok legyilkolt gyermek, asszony és férfi mártírsága köteleket töltene meg!

A magyar kommunisták éppen úgy, mint orosz társaik, a nőket sem kímélték.

Dr. Vándor Róbertnél »szocializálás« közben lötték agyon, Czövek Erzsit, Fodor Lídiát pedig állítólagos rekvirálás alatt. Két kétségbeesett földművesasszomnyal, Hamán Jánosnéval és Horváth Istvánnéval pedig a várpalotai élelmiszerelosztó előtt végeztek.

Fejes Károlynét ismeretlen okokból ölték meg Szentesen.

Bergendy Ferencné, Gödölypusztán az intéző neje előtt Juhász László vörösparancsnok és társai, — kiket kénytelenségből megvendégelt —, eldicsekedtek azzal, hogy a sok gyilkosság között talán még az apjukat, anyjukat is agyonlőtték. Bergendyné csak ennyit mondott:

— Azt rosszul tették, édes fiam!

Erre a vörösörök agyonlőtték! (Pestv. kir. ügyészség 1920. I. A. 68/210.)

A fiatal Bártanét agyonverték, mert nem akarta elárulni férjének rejtekhelyét!

Csodálatosképpen teljesen érthetetlen, hogy a világháborúban haláltmegvető bátorsággal küzdő tömegek megdermedt birkanyáj módjára állották és túrták a tanácskormány gazságait. A belháborús-kodás, a zsvány; ideológia úgylátszik ismeretlen fogalom volt a hősök és a fegyelemhez szokott polgárság, munkásság és földművesosztagai előtt,

akik a rendes hadviselésben halhatatlan dicsősége, szereztek.

A terrorcsapatok csak a fegyvertelenekkel szemben vitézkedtek, az összeütközésekben elbújtak, míg a nemzeti gárdák löszere tartott. Csak akkor kerültek elő, mikor már nem volt egy töltény sem. A legtöbb helyen alkudoztak és azzal bírták rá megadásra áldozataikat, hogy nem lesz semmi bántódásuk.

És hálájuk?

— A kalocsai nemzeti harcot sohasem tudták volna levérni Fehér ezredparancsnok katonai tudása nélkül. Mivel Fehér kegyetlenségük ellen óvást emelt a kormányzótanácsnál és az olasz katonai missziónál, elfogták, — karjait kicsavarták, csontjait összetörték, úgy hogy hónapokig élet és halál között lebegett.

A nép szájából az utolsó falatot is kivették. Egy szegény asszony levágta részükre utolsó tyúkját és mikor elköltötték a vacsorát, köszönet fejében az asszonyt a viskója elé akasztották. Tobzódtak a kegyetlenségben, egymás között versenyt rendeztek, amiben természetesen az áltengerész terroristák méltó társai voltak az orosz Icigovicsoknak és a szibériai Alexandrovszkyak-nak.

Kalocsán Kohn-Kerekes az áldozatok nyakbőségét megmérte, aztán gúnyosan jelentést tett Szamuellinek, aki harsogva kacagott ezen a pökött szellemességen!

Icigovics dicsekedve emlegette a gyűjtőfog-

házi túsok előtt, hogy orosz késével egy kanyarítással ki tudja ásni a burzsuj szemét, mint a magot a barackból!

A túsok között voltak: Teleszky János, Hegedűs Lóránt, Berzeviczy Albert, Huszár Károly, Sándor Pál, Szász Károly, Pekár Gyula, akitől elfogatása után autogrammot kértek (!) a terroristák. Darányi Ignác, Doctor Guido dr., gyáros, a Dirsztay bárócsalád összes férfitagjai, Friedrich István, gróf Eszterházy Pál, Festetich Pál gróf, Groedel Bernát báró, Fenyő Miksa, Herz Lajos, a Heinrich-család tagjai, Haller István, Kornfeld Pál báró, Erney Károly, Rubinek Gyula, Strausz István, a Wenekheim grófi család férfitagjai és Wolfner Tivadar báró, akivel a terroristák rendkívül kegyetlenül bántak és több ízben ki akarták végezni, neki; tulajdonítva részben az újpesti ellenforradalmi mozgalom szervezését.

Az ellenforradalom politikai foglyai között elsősorban Dormándy Géza vezérkari alezredest kell megemlíteni. — Ulain Ferenc, Zsemberyi István, Hindy Zoltán, Bartha Albert, Odescalchy Károly herceg, Perényi Zsigmond báró, Piret de Bilrain Gyula báró és több jeles jóérzésű magyar úr szenvedett börtönben, a közben kivégzett vér tanukkal együtt.

Szörtsey József vért hányt, annyira megkínnozták, — hogy megrémítsék, vallatás közben emberi csonkokkal rakták körül! — Így sem tudták vallomásra bírni. — (Ha a véletlen el nem árulja Dormándy Géza vezérkari ezredes tervét, — két-

ségtelen, hogy dühítő szerepe lett volna a forradalmi kormányzótanács elűzésében.

Dormándyi Gézának aránylag kedvező helyzete volt, mert a hadügyi népbiztosság és a szövetséges hatalmak katonai missziója között o tartotta fenn az összeköttetést. Budapest társadalma beraic reménykedett. Terve is életrevaló volt: katonai diktatúra szervezése az ő parancsnoksága alatt, polgári kormány alapítása a pártok bevonásával.

A nagyjelentőségű mozgalmat sikerült a kormányzótanácsnak csirájában elfojtani, mert maguk az alárendeltek árulták el az óvatosság és titoktartás legelemibb szabályainak félredobásával.

Dormándyt majdnem halálra kínozták és csak a szovjet bukása után sikerült kiszabadulnia!

A Dormándy-féle összeesküvés összeomlása mint a villámcsapás érte a reménykedőket, az elfásult szívek álmodni sem mertek arról, hogy ki fogja megmenteni, a nemzetet.

A Bécsi Komité, melyet Gömbös Gyula szervezeti a kommunizmus kitörése előtt Bethlen István gróf utasítására, — el volt vágva; — minde mellett eredményesen működött és kb. abban az időben, mikor Szegeden a vorösesapatokat sikerült lefegyverezni, Pallavicini György gróf és társai megtámadták a bécsi magyar szovjetkövetséget és óriási összegű rablott értéket foglaltak le a bolsevista követnél, Bolgár Beknél.

A többi mind ismeretes.

Eltekintve a nemzeti hadseregnek dunántúli műveleteitől, a bolsevizmust a földművesosztály passzív magatartása kergette bukásba. A forradalmi kormányzótanács megbukott, mert tobzódott az istentelenségben.

Egy esős őszi délelőtt bevonult acélos hadsorainak élén hófehér paripán az ország szívébe a Vezér — és a megváltást hozta magával, a bekövetkező esztendőben a legyengült országot Bethlen István gróf bölcs politikája állította lábra.

Az igazi tettesek, a vezérek a proletárdiktatúra bukása után megszöktek és itt maradtak alárendeltjeik, akiket eszközül használtak fel.

— Hogy pénzhez jussanak, hamis pénzt gyártottak. Hogy tönkretegyenek mindenkit, polgárt, földművest, munkást egyaránt, fokozták a drágaságot. Hogy lehetetlen uralmukat fenntarthassák, fegyvertelen, védtelen embertömegeket mészároltsik le olyan hadiszerpocsékolással, mely elegendő lett volna egy sikeres háború megvívásához. Legősibb történelmi múltunkba gyökerezett intézményeinkel, melyek a gyakorlatban kitűnően beváltak, egy tollvonással eltörölték. Az ő demokráciájuk az ellenmondást nem tűrő zsarnokság volt és az uralmuk végpusztulással fenyegetett.

Az ellenük való védekezés módja: a hit, a jellemnevelés, állandó propaganda, nemzeti harci szervek létesítése és ezeknek a kommunista beháborúskodás különleges harcmódjára való kioktatása.

A III. Internacionálé vagonszámra nyomatja és minden polgárállamban titokban terjeszti, a

»Terror és Barrikádharc Taktikája és Stratégiája«
című művét!

A sejtszervezkedés megfigyelésének legszélesebb kiépítése, a nemzeti harcoszervek állandó nemzetközi kapcsolata és továbbfejlesztése a kommunisták világforradalmasító törekvései ellen!

A krisztusi, szeretet és a harcos kereszténység összeegyeztethető fogalmak!

Emlékezzünk szüntelenül az ellenforradalom és a nemzeti érzés halhatatlan emlékévértanúira!

Hősök hősei Ti, a hit s haza hős katonái,
Éltetek áldozatán Krisztusi honszeretet!... stb.
Innen eredt a honzabadítás glória fénye:
Itt a bitófákon tört meg a rémuralom l

(Kalocsai vértanúk emléktáblája.)

OROSZORSZÁG.

A sátáni rombolás fészke Oroszország!

A nemzetközi aknamunka idegszálai a moszkvai központba vezetnek.

Kerenszky volt az orosz októbristák vezetője, akinek sikerült megrendült hazáját 1917. márciusában a lejtő szélére vinni és előkészíteni az októberi bolsevik forradalmat, amely lehetővé tette azt, hogy Ulianow-Lenin (meghalt), Bronstein-Trozkij, Rosenfeld-Kameneff, Apfelbaum-Zinöwjew, Djugaschwili-Stalin, Wallach-Litwinow, Brillant-Szokolnikow, Sobelsohn-Radek és Tobelsohn ma ott orgiát üljenek.

Uralmuk alatt 16 millió ember pusztult el nyomorultan. André Lichtenberger Victoire-beli közlése szerint 31 püspök, 1560 pap, 6000 szerzetes, 34585 magasabb rangú állami tisztviselő, 16367 tanár és diák, 68878 főnemes, nemes és földbirtokos, 56310 katonatiszt, 79900 különböző tisztviselő és hivatalnok, 196000 szervezett munkás, 268000 vöröskatona és tengerész, 890000 földműves, — mások szerint ötször ennyi tömeg — vértanúsága, éhenhalt gyermekek tömegei, elevenen megégetett, feldarabolt, megnyúzott áldozatok hekatombái tesznek gyászos bizonysgot gazságaikról. Oroszország elpusztult, az agyon-

sanyargatott nép 75 százaléka tüdővész, vérbajos és bőrbeteg, de a népbiztosok nagyszerűen élnek! A cári családot Jekaterinoslawban Jankel-Jurawszky gyilkolta le Swerdlow parancsára és Swerdlownak ma Törökországban palotái vannak! Tehát a magántulajdon megszüntetése nem jelentette azt, hogy a népbiztosok vagyont ne gyűjthessenek!

— Mindazonáltal a forradalom felfalja legkedvesebb gyermekeit!

— Így volt ez a legősibb időben is! — Ma is! A kronstadti matrózokat, az orosz forradatan legsötétebb gonosztevőit a szovjet hála fejében legéppuskáztatta!

A gazdasági összeomlás után pedig, hogy a nyugtalanuló munkásságot fékentarhassa, közvetlenül a termelés teljes csődje előtt — visszaállította korlátozással a magántulajdont! — A kereskedőnek megengedték, hogy üzletet köthessen, földművesnek megengedték, hogy feleslegét áruba bocsássa, mely utóbbi intézkedés nélkül Oroszország éhenhalt volna! —

— Miért ömlött hát patakokban az ártatlanok vére?

— Miért tobzódott a Bolsevista téboly?

A genfi Bolsevistaellenes nemzetközi szövetség havi közlései szerint kisebb jelentőségű mozgólódások ma is vannak, úgyszólván állandósultak, melynek eltitkolására az orosz kommunista sajtóiroda különös gondot fordít. — A nép nem fogja elfelejteni a borzalmakat és tucatszámra tűn-

nek el havonta az egyes tartományokban az exportált bolsevisták, amelyért természetesen a Tseka sem marad adós! —

S falvakban alig van család, melynek pusztá gyanú következtében gyásza ne volna!

A legutóbbi kereskedelmi; szerződések — a külpolitikai változások, a terror ellankadása szembeállítottak néhány véreskezű bolsevistát a Kominternnel. Erre Trotszkij elvtárssal politikai nézeteltérés miatt száműzték őket, mert mindenkinek hallgatnia kell!

Mindenkit elhallgattatnak ők, akik nem tűrnek ellentmondást! És Trotszkij 70 börtönnel, vádaskutyával és ír hátslóval vonult vissza Szibériába politikai szereplésétől! —

A III. INTERNACIONÁLÉ.

Zinowjew népbiztos mondotta a Komintern V. kongresszusa alkalmával: A polgárság, a szocialista árulók, a zsidó bankárok és a pacifizmus ellen minden eszköz felhasználandó!

— Az eszköz a terror, az agitáció és a pénz!

A III. Internacionálé vezetőségének van egy nemzetközi végrehajtóbizottsága, melynek nyíltan bevallott célja:

a hadseregek, katonaság,
 az ifjúság, forradalmasítása,
 a nők,
 az állambiztonsági szervek,
 a földműves- és munkásosztály
 továbbá:

nemzetközi vörösségélypénztárak,
 harcegységek (vöröshadosztályok) a nemzeti
 hivatásos agitátorok nevelése,) államokban
 turista- és sportszervezetek

Közvetlen alárendeltjük a Tseka.

A végrehajtóbizottság rendelkezésére álló titkárság a nemzetközi propagandát, a sajtószolgálatot, a szervezést, agitátorkiküldést és hírszerzést irányítja.

Céljuk, a nemzeti államok vezetőszemélyiségeinek kiirtása után a polgári világnézet, a vallás, az eddigi társadalmi és állami rend teljes megsemmisítése.

A sajtóra rendkívül nagy súlyt helyeznek az egész világon. A velük rokonszenvező sajtót kedvezéssel, híryannyal, pénzzel látják el. — A sajtó óriási mértékben gyarapszik Oroszországban. Sok az újságíró! Huszonhét 400.000 példányban megjelenő lapot és folyóiratot kizárólag nők szerkesztenek!

A HIT ÉS A PAPSÁG.

A III. Internacionálé mindent elkövet, hogy a Istenbe vetett hitet megingassa. Gyűlöletet hirdet az Egyházzal, illetőleg minden felekezettel szemben. Folyóiratok százai jelennek meg Isten-tagadás címmel! Stepanow, az istentagadás aknamunkájának egyik vezetője szerint, a vallásellenes hadjáratnak nem szabad csupán Oroszországra szorítkoznia, hanem »ki kell terjeszteni

az egész világra, a mohamedán országokba ép úgy, mint a katolikusoknál és protestánsoknál, mindenütt egyazon céllal, ugyanazon eszközökkel. Swijaskban Júdás szobra áll, talán azért, mert a gyűlölködés, a gonoszság jelképe az ő bálványuk, dacolva a mi krisztusi hitünkkel.

»A mi feladatunk nem a hitújítás, hanem mindenfajú felekezet, egyház és mindennemű erkölcs lerombolása.«

Ami a mi szemünkben erkölcsös: náluk maradiság; ami nálunk morál: ott erkölcstelenség.

Lenin azt mondta: »Az a morális, ami a kommunista párt hasznára van!«

Tehát a véres erőszak pártpolitikáját a hasznothajtó erkölccsel nagyszerűen össze tudják egyeztetni!

Mást is mondott Lenin: — Többek között, hogy »a mi pártunk egy százaléka idealistákból és kilencvenkilenc százaléka gazemberekből áll.«

A meggyengült Oroszország szétagoltsága nagyszerűen elősegítette a kommunista sejtek terjedését! A papság tekintélye és népreható befolyása volt úgyszólván az egyedüli erő, ami őket céljaik elérésében gátolta. — A templomokat bezéjták, az iskolákban ma is szünetel a hitoktatás.

A III. Internacionálé a papság tekintélyes részét kivégeztette. Az életben maradottak a legnagyobb nélkülözések között tengődnek tovább. Platon pátriárkát Bleiwe és Beschantzky püspökökkel együtt 1919 január 14-én Dorpatban agyon-

lőtték. Platon orrát kivégzése előtt levágták, Andronikosz püspököt Permben elevenen eltemették.

A Woroneschi püspökből levest főztek és fegyverrel kényszerítették a szerzeteseket a leves elfogyasztására!

Portavában tizennyolc 70 éven fölülj szerzetest gyilkoltak le. Rhodion püspök fejről indián módjára leskalpolták a bőrt. — A vallásos falvakban még kegyetlenebbek voltak, mint a városokban. Egyes községekben nem elégedett meg a Tseka a tizedeléssel, némely helyen minden harmadik embert agyonkínóztak és nem volt család, amelynek valamelyik tagja áldozatul ne esett volna a fenevadaknak.

A CSALÁD.

A Komintern célja a nőket felszabadítani a családi kötelék, az anyaság, a vallás és a polgári erkölcsi világnézet »járma« alól!

Imprekor 1925/VI. sz.-ból: »Mindaddig, míg a család fogalma létező, a forradalmosítás nem lehet eredményes!«

»Az anya, aki gyermekeihez ragaszkodik, kutyához hasonló, csak asszonyi állat!« (U. o.)

»Egy kommunista nő se tétovázzék egy pillanatig se, harcoljon a vallás ellen!« (La Communiste, 1925.)

— Leninné mondja: »Oroszország az első állam, amely a nőnek teljes szabadságot adott. A szovjet kiszabadítja a nőt a házi teendők rabságából. A háztartás ellátása a legsemmibb, a leg-

barbárabb, a legostobább munka (?), mintaszerű berendezkedéssel, éttermekkel stb. kiszabadítjuk a nőt a háztartás bilincseiből, hogy minden asszonyi hozzáférhessen a pártpolitikához!«

A házasság nekünk szentség, náluk egyszerű bejelentés, a válás szintén. Gyakori a sokférjűség és a többnejűség. Volt eset, hogy egyesek egy év leforgása alatt tízszer nősültek! és tízszer váltak.

Az erkölcs ismeretlen fogalom, a női méltóság szintén és a leromlott családi tűzhely pislogó parazsa szomorúan mered a régi boldogság kísérteties árnyékaira, — a falak közül száműzve a nőt, méltóság és a szeretet! A családi szentély beszennyezett, ocsmány tanya, — az asszony és a férfi páriák, a gyermek pedig, a nemzet jövője, pusztulás elé vetett áldozat!

A nőket szocializálták, azt mondván, hogy tartsák kitüntetésnek, ha a proletár-, katona- és matróztömegeknek kellemes perceket szerezhetnek! a szabad szeretkezésnek külön napokat »szenteltek«. A »szocializálás« mellett azonban a nők tiszteletére heteket »rendeztek«!

Jaj volt annak a családnak, vagy hitvesnek, aki megtetszett valamelyik gonosztevőnek, ha nem volt elég ereje az öngyilkossághoz, vagy ha kiskorú gyermekei miatt nem tehetette, urát, a csatád férfitagjait biztosan agyonlőtték! És az özvegy, kétségess helyzetében, — hogy legalább gyermekeit megmentse, — eltúrta, hogy a gonosztevő lakásába beköltözzék.

Társadalmi osztályra, származásra való tekin-

tet nélkül, a legaljasabb módon viselkedtek azok nélkül elfogott nőkkal szemben. Eltekintve leggyakoribb gazságaiktól, az egyik forradalmi törvényszék megtette azt, hogy a halálraítélteket megfosztotta ruháiktól és így rendeztetett versenyfutást velük, azzal az ígérettel, hogy az első háromnak megkegyelmeznek, — persze az ígéret, az csak ígéret maradt és valamennyi meggyalázott teremtést agyonlőtték! Az elfogott és kivégzésre szánt nőkkal szemben napirenden voltak a leggyalázatosabb erőszakoskodások.

A GYERMEK.

A III. Internacionálé megfertőzte az orosz nemzet ifjúságát, az éhhalálnak tette ki és tönkresilányította.

Zinowjew Lilina elvtársnő, a pétervári tanfelügyelőség vezetője mondja: »A szülői szeretet igen gyakran ártalmas és a családi környezetben felnevelt gyermek a legtöbb esetben antiszociális!« —

Mindent elkövettek, hogy a szegény gyermekeket megvadítsák. A szovjet rendelethalmazokkal biztosította a gyermek jogait, az éhség és a ragály pedig tömegesen pusztította a szerencsétlen, elhagyott, megromlott gyermektömegeket.

Lunacsarszky kommunista népbiztosné pompás selyemruháiról kincseket érő ékszereiről hasábot írtak a berlini és genfi lapok, melyeknek fölületes olvasótáborát jobban érdekelte a népbiztosok fényűzése, mint a szerencsétlen orosz ifjúság

sorsa, vagy a pincékben egymásra rakott, csontvázvázzá aszott éhenhalt gyermekek tetemei.

Az ifjúság ételmisszer helyett a Komsomol (Kommunistitschesky Soyous Molodíji) tanításaival táplálkozott

Az elhagyottak száma körülbelül 10 millió, tehát nagyobb, mint Csonka-Magyarország lélekszáma. Alig párezer elhagyott gyermek lézeng a »gyermekmenhelyeken«. Az árvák, egyes missziók leírása szerint, az utcán csatangoltak csoportosan, piszkos kártyákkal játszottak, verekedtek, kokaint csereberéltek és — loptak. A kislányok már 10—12 éves korukban az utca áldozatai lettek.

Egy Franciaországba menekült orosz hölgy, a következő tartalmú levelet kapta gyermekétől, a »Komsomol« tagjától: »Azért írok neked, hogy kifejezést adjak irántad való gyűlöletemnek és megvetésemnek! Közölték velem, hogy te mocskos polgárasszony vagy és hogy atyámmal mindig ellenségei voltatok a munkásoknak, a katonáknak és a parasztoknak!« (A. A. Valdemecum Genf 1926.)

Idézet a »Kinder der Auswanderung« című gyűjteményből:

»8 éves voltam és testvérkémmel munkát kellett keresnem, ütöttek-verték és a tifuszbetegek matracait kellett takarítanunk. Apát kivégezték, anya megőrült, bátyámat megölték, nagybácsi öngyilkos lett; apát azért ölték meg, mert orvos volt!* (A. B. A., III/1926).

- Mi lesz a tönkretett gyermekek millióival?
- Mi lesz a szerencsétlen orosz nemzet ifjúságával?

A MUNKÁSSÁG SZENVEDÉSEI.

A kommunista uralom ellenmondást nem tűr!
A III. Internacionálénak nincs ellenzéke!

Az orosz szovjet a szociálforradalmárok részére külön fogolytáborokat létesített. Schebalin szocialista szemét kiszúrták és csontjait összetörték a munkásság érdekében kifejtett működéséért. Freiger szociáldemokratát egy-két lépés hosszú cellába zárták, egy őrjögő kínai gyilkos mellé!

1920-ban Kazánban 60 munkást, mert 8 órás munkaidőt követeltek és mert arra kérték a szovjetet, hogy a terroristákat távolítsák el, egyszerűen agyonlövették.

Az asztrakáni sztrájk alkalmával 2000 munkás esett áldozatul a rendcsinálók gépfegyvereinek, a szervezett munkásság gyülekezési engedélyt kért, a békésen tanácskozókat körülfogták, azután megszóltak a gépfegyverek. Akik földrevetették magukat és a halottak közé rejtőztek, kézigránátot kaptak a hátuk közepébe, mert Trozskij szerint »kímélet nélkül meg kellett büntetni őket!« (A szocialista Melgunow »Der rote Terror« c. könyvéből.)

A III. Internacionálé felháborodik azon, ha kegyetlenséggel vádolják. — Pasquale francia kommunista írja: »Terror nincs, tulajdonképpen nem

Lunacsarszky népbiztosné kincseket érő ékszereiről hasábokat irtak a genfi lapok, melyeknek felületes olvasó-táborát a népbiztosok fényüzése jobban érdekelte —

— mint a hihetetlen nyomor és a pincékben egymásra rakott éhenhalt orosz gyermekek tetemei.

is volt, mosolyognom kell, ha arra gondolok, hogy micsoda önmegtagadással, micsoda szelídséggel dolgozik a szovjethatalom!

A TSEKA.

A Tsekai egy rögtönítelő és végrehajtó állambiztosági szerv, melynek működési tere elsősorban a polgárháború frontja. — Fegyveres mozgalmakkal ritkán száll szembe, nagyrészt a fegyverteleneket fogdossa össze és tömeges kivégzésekkel biztosítja a Szovjet tekintélyét. Dzerjinsky (meghalt) a Tseka — G. P. U. — lengyel származású főnöke mondotta: »Mi vagyunk a tetetöltött terror, nem ismerünk irgalmat!«

Bielobodorow D. szárnysegéde szerint »a szovjethatalom alapja a terror!«

Ennek a hatalmas szervnek parancsnoksága, vezérkari hadműveleti főnöksége, hírszerző osztálya, hadosztályai, különítményei vannak — Oroszországban! Megbízottai és különleges alakulatai ma már titokban minden polgárállamba befészkeltek magukat.

A Tseka emberei Oroszországban pompásan élnek, nagyszerűen öltözve, állig felfegyverkezve járnak.

A legtöbb helyen ma is fennáll a Boynia — mészárszék — tömeges öldöklésre berendezve!

Elsősorban a tisztikart és családját, a pap-ságot, majd az ellenforradalom gyanúja alatt álló polgárságot és földműveseket végezték ki, később mindenkit, aki az értelmiségi osztályhoz tartozónak

látszott. — A kórházakat, betegeket sem kímélte a Tseka. Krímben megtörtént, hogy a Wrangel-hadsereg visszavonulása után a jární nem tudókat a Kórházból hordágyon vitték a kivégzés helyére.

Aztán az orvosokra, ápolónőkre került a sor, mert sok mindent láttak!

Eltekintve az oroszok tömeges legyilkolásától, számtalan hadifoglyot is kivégeztek, amit a cári Oroszország sohasem tett volna meg. Kiewben 1918-ban a színházba rendelték az orosz és osztrák-magyar hadifogoly tisztikart irataik átvizsgálása végett, az oroszokat, számszerint kétezret, a hadifoglyokat pedig, mintegy négyszázat, minden különösebb indokolás nélkül agyonverték.

A kivégzésre elég ok volt az, ha valakinek a kezét megfogták és észrevették, hogy nem kérés. Baranow volt tábornokot azért lőtték agyon, mert Nagy Katalin szobrát lefényképezte. Azt a tengerészkapitányt, aki a balti orosz flottával kikerülte a német fogságot és hazavezette a hajóhadat, Lenin és Troztkij azzal az indokolással végeztette ki, hogy — bár tette hálát érdemel — agyon kellett lövetni, mert idővel túlságosan népszerű lehetett volna.

— Krím félsziget lett az oroszok nagy temetője. Wrangel tábornok visszavonulása után Troztkij ideküldötte Kun Bélát »rendet csinálni«, aki a legvérlázítóbb gázságokat követte el Odesszában.

»Troztkij elvtárs nem jön addig Krímbe, míg egy ellenforradalmárt életben talál!«

A hivatalos orosz szovjet kimutatás is elismeri, hogy Kun elvtárs 5600 ártatlan embert végeztetett ki néhány hónap alatt. A genfi kimutatás azonban 120.000 mártírról tud!

Mi lett volna, ha Magyarországon marad?

Kun Béla a nőkkel éppúgy kegyetlenkedett, mint a férfiakkal. Például: Egy fiatal asszonyt, kinek az ura kivégzés előtt elmenekült, pribékjei levetkőztették, bekötötték a szemét, pisztolyt dugtak a szájába, majd a térdeplő füle mellett újabb pisztolyt elsütöttek. Az eszméletlen áldozatot magához térítették és gyalázatosan végiggázoltak rajta.

— Maguk a kommunisták elmenekültek a környékbeli lakásokból, mert idegeik a velőtrázó ordítózás, sikoltozás és a folytonos éjjeli sortüzek miatt megbomlottak. Az éjjeli sötétből néha hörgő sebesültek csúsztak a házak felé és aki irgalmas szívvel segíteni merészelt rajtuk, a fejével játszott. — A sátáni gaztettek sorozatához képest a világháború borzalmas csatái jámbor hadgyakorlatokhoz hasonlíthatók!

A szovjet többször adott ki színleges tömeges amnesztiát, hogy a külföldön tartózkodó menekülteket hazacsalogassa. — A gyanútlan áldozatokkal azután rendre végzett a Tseka!

A kivégzettek létszáma csupán 1918—1919-ben meghaladta az 1,700.000-et!

Taganroiban 1918 január hóban 50 foglyot kötöttek egymáshoz! és kohóba vetették őket.

Eupatóriában ugyancsak 1918. január havában 800 egyént tartóztattak le. Az áldozatokból há-

romszázatt a pribéksereg a Románia páncélos hajóra hurcolt, a többiek a Truwor szállítógőzösre kerültek, A Romániáról hátrakötött kézzel és vasúti sínhez kötözött lábakkal egymásután belelöktek a tengerbe az áldozatokat; Novatzkij törzskapitányt előbb félholtra verték, majd életrekellették és a forró kazánba dobták. A Truworon az áldozatokat a férfiak és nők közrefogták, rohamkésekkel egyenként szétdarabolták és aztán vetették a tengerbe a véres csonkokat! — A parton térdeltek a sikoltozó, őrjöngő hitvesek és zokogó gyermekeik, akik a röhögő fenevadaktól szereteteik részére kegyelemért rimáncodtak! — Jekaterinoszlávban az elfogottakat keresztrefeszítették, vagy megkövezték!

Zsebtolvajlás miatt gyermekeket is kivégeztetett a Tseka.

Odesszában 1918-ban a polgárságnál »kutatóhete« rendezték. Jelentésük dicshimnuszokat zeng a matróz-, munkás- és proletárcsaládok »minta-szerű« házirendjéről. — A burzsujokról közli, hogy 2000 bombát, 3000 tört és nagymennyiségű fegyvert, tábori látcsövet stb. találtak náluk házkutatásuk alkalmával...

Szegény odesszaiak! — Lett volna csak 1000 kézigránátjuk, kifüstölték volna az elvtársakat egész Oroszországból!

A zsidósággal éppen olyan barbár kegyetlenséggel bántak el. Az odesszai tanács 1922-ben Tiraspolból kiutasította az egész hitközséget. Több ezer vallásos zsidó család ment ki batyu-

val, poggyással a pályaudvarra és csendesen várt arra, hogy a szerelvényekbe! költözhesen, — egyszerre csak megszólaltak a Tseka gépfegyverei és a szerencsétlenek valamennyien ott pusztultak el!

Elevenen eltemetés, nyúzás, skalpolás, kohóbatetés, forrázás nem volt ritkaság! A vallatás legegyszerűbb fogása volt az ujak szétmorzsolása harapófogók segítségével. A körmök alá grammofontűket, kötőtűket, szegeket vertek, a felhasított sebekbe üvegcserepeket, szemetet dugtak. Egy »vizsgálóbíró« a gyanúsítottak fogát pisztolyirányzókkal szokta kipiszkálni!

Johnston néger hóhér a felhasított emberi hátról a bőrt pusztá kézzel húzta le.

Sajenkó terroristát skalpoló- és nyúuzási sikereiért Odesszában és Charkowban külön ünnepségben részesítették!

Az aljas kínzási módok, gyalázatosságok ezerfélesége olyan ördögi változatossággal fordul elő a Tseka működésében, hogy a közönséges kivégzés valóságos jótétemény, volt a szerencsétleni áldozatra nézve. Gyermekek, tanulók, asszonyok, férfiak, aggok haltak tömeges mártírhalált, teljesen ártatlanul, csupán azért, hogy a szovjet híre, tekintélye félelmes legyen!

— Ez a Tseka!

A VÖRÖS HADSEREG ÉS AZ ELLENFORRADALMAK.

A vörös szovjethadsereg ma már hadsereg-számba megy. Létszáma elég magas. Ha nincs is

kedő számú repülőgéppel és tankokkal ellátva, ma már a fegyverzet túrhetőnek mondható'.

A vöröshadsereg nemcsak Oroszország területére van megszervezve, hanem mindenütt igyekszik egységeiket létesíteni. Erre rengeteg pénzt áldoznak.

Céljuk:

a) Erős, modern hadsereg szervezése Oroszországban,

b) állambiztonsági szervek, hadseregek szétzüllesztése a nemzeti államokban.

Eszközük, végrehajtószervük az Agitrop.

A vöröshadsereg működése a politizálásra és propagandára is átterjed! (De csak a küláramokra vonatkozólag!)

Ha kellő zavart sikerült előkészíteni a polgár-államokban, a beszervezett propagandaegységeknek a feladatuk meggátolni azt, hogy az állambiztonsági, szervek a zavargást legyűrjék. — Ha a polgárállam külellenség ellen mozgósít, a kommunista sejtegyeségeknek meg kell bontaniok a fegyelmet és arra kell törekediniök, hogy a hadsereg fegyvereit megfordítva, alkalmas pillanatban a polgári állami rend ellen lépjen fel.

A legfontosabb feladatuk a vezető elemek, a fasiszták, a kormány elpusztítása! —

A forradalmosítás, barrikádharc, vörösharc-egységek szervezésével náluk egész irodalom foglalkozik és ezeket az agitációs termékeket minden nyelven terjesztik. Rengeteg tanfolyamuk, felsőbb

és alsóbb rangú katonaiskolájuk van. — A tisztiken között elvétele a régiek közül is akad egy-néhány, aki véletlenül életben maradhatott. —

— Ez a hatalmas haderő, mely egyúttal politikai szerv is, folyton fejlődik. Az ideai költségvetés 700 millió aranyrubelt szánt a továbbfejlesztésre. A hadosztályok, különleges alakulatok egyre szaporodnak, bár 1926-ban a vöröshadsereg »csak« 21 gyalog- és 4 lovashadtestből és 54 gyalog- és 8 lovas tartalékhadosztályból és »csupán« 30 népfelkelőhadosztályból állott. A tábori tüzérségen kívül körülbelül 100 mozsárütegük van, nem is szólva a különleges alakulatokról. Az Echo de Paris legújabb közlése szerint propagandára és hadseregszervezésre szánt összeget a hétszeresére emelte a Kornintern, különös tekintettel arra, hogy a polgárállamokban szétszórta apró harcegységeket egy-egy vöröshadosztályba tömörítse!

A III. Internacionálé egész világra kiterjedő tevékenysége példátlan energiával erősödik tovább.

— A nemzeti élet, a hit, a polgári világrend és a nemzeti államok! biztonságának védelmére tett eddigi intézkedések legkevésbé sem elegendők!

Szladek Barna ny. csendőrszázados »Az orosz forradalmak és ellenforradalmak« c. kitűnő munkájából kell idéznem, midőn vele egyetértve azt állítom, hogy nálunk is hiányzik az a szellemi felkészültség, amelyre a bolsevizmus veszedelmének elhárításánál szükség lenne. —

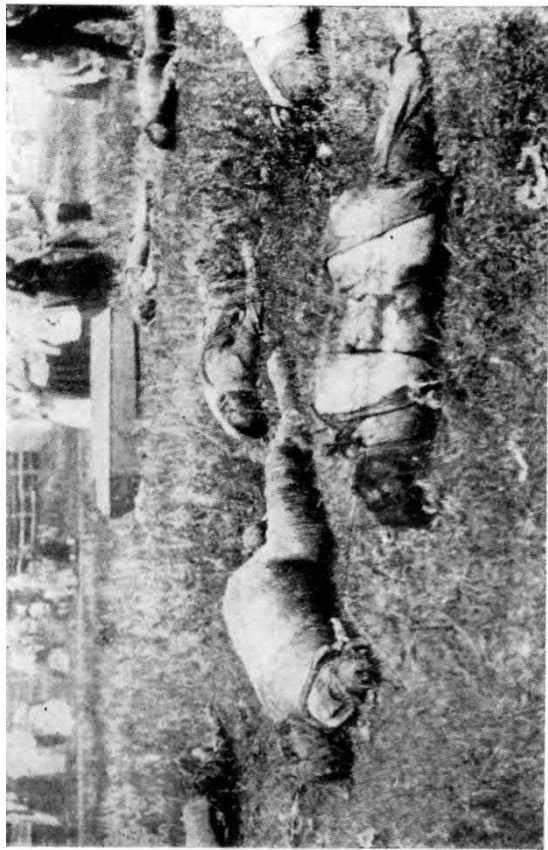
Az orosz ellenforradalmaknak már csak azért is el kellett bukniok, mert a politikai iskolázatlanságon, az összes szocialista frakciók félreismerésén, egy kalap alá vételén kívül az egyéni hiúság, irigység, széthúzás, időszerűtlen utópiák hajhászása felőrölték az ellenforradalom vezéralakjait és a mögöttük állókat.

Sajnos, a nemzeti államok legnagyobb részében a történelmi osztályok érthetetlen nemtörődömséget tanúsítanak, a legfőbb hatóságok pedig, többnyire elegendőnek tartják a szükségszerű rendőri intézkedéseket. — Komoly elmélyedéssel, mint ahogy a kérdés megérdemelné, alig foglalkozik valaki a kommunizmus rögeszméjével, vagy a nemzetközi forradalmi bolsevista aknamunkával!

Kerenszki márciusi forradalma azért bukott meg, mert új offenzívát készített elő a központi hatalmák ellen. — A bolsevisták azzal nyerték meg maguknak a tömegeket, hogy azonnal lefegyverzést ígértek. A Cárizmus bukása a szociálforradalmárok tevékenységének tulajdonítható. Munkájuk gyümölcsét azonban a bolsevikiek aratták le!

A III. Internacionálé tehát megalakulhatott a pacifizmus jelszavával azért, hogy belekeverje az orosz népet az orosz-lengyel háborúba és négy évig irtó belháborút viseljen saját vérei ellen! —

Kezdeményező szerepet vihet-e a szovjet vöröshadsereg egy esetleg bekövetkező világ-háborúban?

Nyuzás — skalpolás nem volt ritkaság!

(Charkow)

Ellenség ellen harcolni és belháborúskodni
— egyszerre — nem lehet!

Ezért nem indíthat az orosz szovjet háborút, mert vöröshadseregének legmegbízhatóbb részét a nemzeti elemek fékentartására kellene elvonnia a tűzvonalból.

A III. Internacionálé csatasorba állítja tehát a forradalmasítás miazmáit, — melynek a jól kiépített propagandahálózaton való terjeszkedése nem jobban különbözik a fegyveres harctól, vagy következményeitől, mint ahogy a lelkek rothadása sem különbözik sokban a testek rothadástól. —

*

Ha fanatizmusról van szó, önfeláldozást, kitartást mindenütt a földművesnéptől kell tanulni,
— mindenütt az egész világon! —

Az orosz parasztság nyomora példátlan, szenvedései mérhetetlenek! Az orosz paraszt összeszorított foggal hallgat és gyötrődéstől égő ajkai imát mormolnak!

— Wyschinben van a kazáni Boldogságos Szűznek csodatevő képe.

Mikor a ragály és a nyomor gyötörte a népet, a wyschini papság elhatározta, hogy misézni fog és könyörgő körmenetet tart. A Tseka erre bebörtönözte a papokat és — a szentképet!

És a szegény jámbor földművesek, mikor megtudták, hogy mi történt, megindultak, hogy megmentsék a csodatevő ereklyét. — Gyermekek, aggok, asszonyok tágranyílt szemmel, zászlók alatt,

csendes zsolozsmát éneketek, — tömött sorokban haladva egymás mellett, — hogy megmentsek isten Anyjának képét!

... Megszolaltaik a gépfegyverek, először csak egy-egy kattogott, aztán mindig sűrűbb lett a puskaropogás, a dörgés egybeolvadt és a nép áhítatosan tovább ment, egyre közelebb a pokol tüzéhez, átlépve a jajszó nélküli összerogyókat, egyre tovább...

Boldogságos Szűz Mária, Istennek Szent Anyja, — könyörögj érettünk, ments meg bennünket!

Egyre szaggatottabb, ritkább hangok énekelték rendületlenül a szívet-lelket rázó zsolozsmát. —

— Ments meg bennünket, könyörögj érettünk, halálunk utolsó óráján ... Ámen...

S az utolsó áhítatos hangot is elnyelte a gépfegyverek ropogása!

Csodálatos, hogy a népbiztosok ellen alig követtek el merényletet és még, csodálatosabb, hogy edtiág egyetlen ellenforradalmi mozgalom sem sikerült. Koltsak, Denikin, Wrangel, Ungern-Sternberg báró, Judenits, Bermont, Miller tábornokok, Szemenoff hetman kiváló hadvezéri tudással megáldott, rendkívüli akaraterővel rendelkező hősök voltak és a szovjet mégis legyűrte őket. — A szovjet pénzzel győz! Pedig valamennyi ellenforradalmi hős vezértől rettegett!

Ungern-Sternberg az elfogott bolsevistákat

bottal verette agyon, fél Mongolországot mozgósította és legmegbízhatóbb embereit, vezérkarát megszédítette a szovjetarany! — Ungern-Sternberg bárót a harc hevében saját emberei végezték ki, Koltsakot 1920. februárjában vezérkarit főnökével, Pepeljajew-vel agyonlőtték Irkutzkban, — a többivel pedig a Tseka végzett!

Hogy mit hoz a jövő, azt nem tudhatja senkisé!

— Beraud szerint Oroszországban megfagyott a mosoly, elhallgatott a madárdal... mindenütt kísérteties néma csend!

MEXIKÓ.

Ez a szép ország vérben áll. —

Kollalntaj Alexandra, a szovjet hölgykövete forradalmasította! — Calles, a néptanítóból előlépett Nero százával hurcoltatja a vértanúkat a kínpadra, akik Jézus Krisztus nevével az ajkukon hálnak mártírhalált. — A magántulajdont elismerő mexikói anarchia tulajdonképpen kimerül a véres vallásüldözésben, csupán kegyetlenségben, aljasságban, erkölcstelenségben tart a bolsevizmussal vérrokonságot.

Emlékezetes még, hogy Sacconak és Vanzettinek, a két elvetemült anarchistáinak kivégzése előtt milyen óriási, lármát csapott a forradalmi mozgalmakkal rokonszenvező nemzetközi sajtó. — A mexikói rémségek hírére bölcsen hallgattak s ha egyszer-egyszer megjelenik egy-egy illusztráció a folyóiratokban, Calles hódolói a vértanúkat elferdített címekkel, mint közönséges özszeesküvőket és lázadókat mutatják be a nagyvilágnak.

O'Connel bíboros hercegérsek, Boston püspöke mondja pásztorlevelében: »Borzalommal olvastam a pogány római császárok kegyetlenkedéseit, mégis milyen hideg közönnyel nézzük ennek az ember-

teleti Tyrannusnak rémtetteit, ki hazánk szomszéd-ságában kormányunk barátságával dicsekszik. Csak mint Amerika polgára szólok, — mélységesen kell sajnálnunk, hogy a kegyetlen istengyalázó kommunizmus nemzetünk kapuja előtt terpeszkedik, anélkül, hogy valaki felemelné a szavát ellene. Legyen már egyszer vége a véres üldözésnek, ne bántsák tovább a mexikói népiét, melynek nincs más vétke, mint hogy ki mer tartani Isten mellett! — A guadajalarai érsek, Orazco y Ximenes írja: »Úgy tűnik fel, mintha Mexikó milíciájának semmi egyéb hivatása sem volna, mint ennek a szerencsétlen népnek kínzása. Falvakat égetnek fel, templomokat rombolnak le zeneszó mellett!«

Sajnos, az Egyesült Államok kormánya a mexikói kérdést üzleti szempontból bírálja el. A mexikói államfők: Diaz, Madero, Huerta, Carranza, egymásután tűnnek el és Calles jön az Egyesült Államait petróleum- és ezüstbányamonopólium szerződésével. A petróleum és az ezüst mindennél fontosabb! — A kommunizmust ez a III. Internacionálé lobbantotta ki és sajnos, az Egyesült Államok tűri az amerikai Mexikóban. Roosewelt, egykori elnökük mondotta annak idején: »Az amerikai latin országok megszüntetése ábránd mindaddig, míg az országok lakossága vallásos!

Calles elvtárs természetesen az Egyesült Államokkal való kellemes üzleti összeköttetés mellett négy gondot fordít arra is, hogy a szomszédos népeket az egyháztól és a szerencsétlen lakosságtól elrabolt pénzen forradalmasítsa. Nicaragua ed-

dig több, mint 6 millió aranypezót kapott Callestől kommunista propagandára és hadiszervezési feladatokra, hogy az U. S. A. csapatait egy kissé foglalkoztassa!

Calles pályafutását mint néptanító kezdte, állását azonban erkölcstelen üzemei miatt elvesztette. Későbbi gazsági miatt halálra ítélték. Egy barátja mentette meg. Midőn hatalomra jutott, megmentőjét telefonpóznára köttette fel és gyönyörködött halálkínjaiban. Úgy lett elnök, hogy ellenjelöltjét, Flores tábornokot egyszerűen lelövette.

Emánuel Mereareot és J. Silvát, két 17 éves ifjút, Cepeda »tábornok« végeztette ki (Mexikóban minden népfelkelő szakaszparancsnok vagy mézárosmester »tábornok«). A vonatban kihallgatta beszélgetésüket, melyből azt a meggyőződést szerzte, hogy a fiúk vallásosak, — ez volt a kivégzés oka! Silva halála előtt oly lelkes, bátor beszédet intézett a kommunista milíciához, hogy több ember megtagadta az engedelmisséget, kikét a vértanúkkal együtt a helyszínen agyonlőtték — Augustin Rioz 13 éves fiúnak kivégzése előtt kitépték a nyelvét, hogy imáját be ne fejezhesse!

Calles egy gyalogezredet mozgósított, hogy az ősz Imenez püspököt élve vagy halva előkerítse. Az aggastyánnak eddig sikerült elkerülni, a rabságot. A nyomozó osztagok az Ejuda-beli örökimadás zárda főnöknőjét agyonlőtték, a szer-

zetestnökkel szemben pedig hihetetlen gazságokat követtek el.

Emesto Reál képviselőt haldokolva otthagyták a kivégzés helyén, — az áldozat magához tért és a több kilométer távolságban fekvő ozandai kórházba vánszorgott. Midőn lábadozni kezdett, megvallotta ezt a kórház főorvosának, kinek első dolga volt értesíteni a vörösöket. A szerencsétlent hordágyon hurcolták a kórház kertjébe, hogy végérvényesen kivégezhessék.

A vérengzésnek magyar áldozatai is vannak, a Varga-fiúk. — Mikor atyjukhoz mentek a gyászoló, hogy bánatában osztozzanak, a hőslelkű aggastyán a részvét megnyilatkozását visszautasította.

— Nem kell nekem a részvét, — gratuláljatok nekem, mert két vértanú atyja vagyok!

Gonzales ügyvédet, a mexikói élet egyik vezéralakját is elfogták a három Varga-fivérel együtt. Gonzales önként adta meg magát; — az egyik Varga elmenekült s mikor anyjával találkozott, a hőslelkű asszony zokogva — a bánat és öröm között ingadozva — könnyek között tett neki szemrehányást: Fiam, az égi korona a kezeden volt, miért nem tartottad szorosán?

— Gonzales kisfia azt mondotta a gyászolóknak: Néhány rossz ember megölte apát, ki nagyon szeretete Jézuskát!

Temérdek papot kivégeztetett Calles. — Lelki pásztorkodás »bűne« miatt Jan. Sanchest akasztás közben agyonszúrták, Adame Roman plébánost

agyonverték, — Robles Christobal, Jose Flores, Megallanes Augustin Calloca, Ruyi Abbas haltak vértanúhalált Krisztus királyságáért. Libro de Aureola mindkét kezefejét miszés »bűne« miatt közönséges faaprítóbaltával vágták le. Páter S. J. Miguel, Augustin Pro-t és öccsét, Umbertot 1927. november 23-án végezték ki társával együtt. Páter Pro »bűne« is az volt, hogy titokban lelkipásztorkodott! A megfizetett nemzetközi sajtó azt a rágalmat terjesztette róla, hogy összeesküvést szőtt Obregon tábornok ellen. — Temetésén 20.000 ernbia: vett részt rózsafüzérrel a kezében. Ravatalához ezrek zarándokoltak és egy, szegény asszony koporsójának üvegfedeléhez érintett rózsával áldotta meg karonülő fiacskáját. Atyja felemelt fővel távozott el a végtisztességről.

— Azzal ölelte magához zokogó leányát, hogy »Lányom, nincs okunk sírásra!«

És a Vossische Zeitung főmunkatársa, Wilhelm Schulze ezt írja többek között: »Callesnak sikerült az egyházi kérdést az alkotmány érdekében megoldania. A mexikóiaknak Callest aranyba kellene foglalniuk! — (?)

...Mexikóban a sortűz tovább dörög. A petróleum- és ezüstbányák Egyesült Államok-beli részvényesei busás tantiémeket vesznek fel. —

Oroszországban minden csendes. Moszkvától Szibériáig temető az orosz birodalom! —

Parisban 1925. április hóban a Damremont-

úton a kommunista harcegségek vezényszóra sor-tüzet adtak le a nemzeti dalokat éneklő francia ifjúságra, ugyanebben az évben a szófiai orosz »vörös kereszt« felrobbantja a székesegyházat! Dr. Aubér ellen, aki a III. Internacionálé elleni nemzeti szövetséget megszervezte, Genfben merényletet követnek el! Kínában a szovjetkéz évek óta irányítja a testvér-háborút! Az amerikai magyar küldöttséget pisztolylövésekkel és oroszországi röplapokkal fogadják! A japán császár elleni összeesküvés, az olasz király ellen megkísérelt milánói bombamerénylet kommunista eredetű! Abd el Krim Marokkóban Gogordszky és Kiguscheff párisi vörösdiplomaták útján pénz és fegyverszállítmány formájában kapott támogatást a III. Internacionálétól! (Echó de Paris, 1927, VI/16.)

Amerikai közlések szerint a szovjet U. S. A.-beli propagandájára évi 1 millió dollárt fordít; 1927-i költségvetésében Magyarország forradalmosítására küldendő propaganda iratokra évi 417 ezer aranyrubelt irányzott elő! — Ez az összeg évről-évre nő és a nemzeti államok ölbetett kézzel nézik a sátáni szervezkedést!

— Hová fog ez vezetni? —

A forradalmi és anarchista szervezetek hártalan fanatizmussal dolgoznak és követnek el merényleteket. És csodálatos, valósággal rejtély, ez Oroszországban uralkodó népbiztosok ellen a megsemmisült, nyomorultan elpusztult milliókért alig volt, aki a megtorlás fegyverét kezébe vegye!

Pedig a III. Internacionálé nem ismer irtal-

mat! A pdgárháborús kódex 34. §-a a következő:

Minden fontos ellenforradalmár
személyiség,
Minden kormánytag,
Minden más pártállású vezető- kiirtandó
személyiség.

Miniden pap és katonatiszt

Elsősorban a legénység által kedvelt tisztek jönnek szerintük számításba, nehogy ezek a döntő pillanatokban alárendeltjeikre befolyást gyakoroljanak! —

Cselekedni kell!

Az olasz fascio tevékenysége a legragyogóbb példája az önfeláldozó kitartásnak! Az olaszországi kommunisták a háború után a katonatiszteket Sadvóban a tengerbe dobták. — A politikai sztrájkok, merényletek, rombolás, kommunista gyűlések napirenden voltak. Olaszország már ott tartott, hogy a kommunista fűtő azt mondta az állomáson, hogy a mozdony nem indul, ha pap, katonatiszt, vagy csendőr száll a vonatba. Munkaszabadság nem volt, csak vörös munkás dolgozhatott. Ekkor jött Mussolini az ő embereivel. A sztrájkok letörtek és a kisszámú fasisztatábor haláltmegvető bátorsággal robbantotta szét az óriási csöcselék-tömeget. A fegyveres összeütközéseknek fasiszta részről körülbelül 3000 halottja és 9000 sebesültje volt! De az önfeláldozásnak lett eredménye. Mussolini bevonult Rómába! Eltaposta az olaszországi kommunizmust és a munka

fasciójának irányítása mellett az újjászületett Olaszországban ma mindenki dolgozik. Itália erős és hatalmas és a fascioi vasöklében ott a súlyos római kard, hogy a kommunizmus hydrafejét, ha kell, százszor is levágja. És Mussolini, a fasiszta fegyelem mellett tisztességes kenyeret ad a dolgozó tömegeknek!

Cselekedni kell! Az öntevékenység hiánya egyenlő az öngyilkossággal! A vallásosság, azerkplcs alapfeltétel — azonban a sátáni rombolás kitűnően szervezett, határtalan szívósságú pénzpazarló tevékenységével szemben teljességgel elégtelen! — Az emberek legnagyobb része a kisszámú, notórius gonosztevő mellett ingatag jellemű és a kommunista forradalomhoz a megdöbbsent tömegek bábműdjára csatlakozhatnak! A III. Internacionálé egész világra kiterjedő kitűnő szervezetével szemben hasonlórangú szervezkedés szükséges, propagandája ellen hasonló erős propaganda,

a vörösteror egyetlen áfiuma pedig a vasököl!

Legyünk hát résen mindenütt! A házunkban, a hazánkban!...

Gaston Doumergue francia államfő, — a montaubani egyetem egykoron tudós tanárának nyilatkozatát idézve, — a kommunistákat illetőleg az Evangélium szavára kell gondolnunk! —

— „*Akitől ti származtok, maga az ördög! Ti pedig az apátok művét folytatjátok! Ő a megtestesült métey és a hazugság apja! Gyilkosok gyilkosa volt kezdettől! Maga a sátán!*“

TARTALOM.

	Oldal
Bevezetés — — — — — — — — — —	3
Magyarország — — — — — — — — — —	7
A szovjeturalom — — — — — — — — — —	13
A szocializálástól a koplalásig — — — — —	15
A román-cseh hadjárat és az ellenforradalom — —	23
Az összeomlás — — — — — — — — — —	36
Szeged — — — — — — — — — — — — — —	38
A megtorlás — — — — — — — — — — — —	41
A vörös terror — — — — — — — — — — — —	43
Oroszország — — — — — — — — — — — —	65
A III. Internacionálé — — — — — — — — — —	67
A hit és a papság — — — — — — — — — — —	68
A család — — — — — — — — — — — — — —	70
A gyermek — — — — — — — — — — — — — —	72
A munkásság szenvedései — — — — — — — — — —	74
A Tseka — — — — — — — — — — — — — —	79
A vörös hadsereg és az ellenforradalmak — — — —	83
Mexikó — — — — — — — — — — — — — —	92